

*Ujjongtam feléd én is hozsannát,
Királyom, Jézus.
Ünnepi órák zöld pálmaágát
hintettem eléd,
és te mentél a Golgota felé...
és te mentél a Golgota felé...*

(Túrmezei Erzsébet)

BULÁNYI GYÖRGY

HÚSVÉT...

Valakiknek felolvastam, amit az idei húsvétra írtam, s olyan üresen kongott. Ezzel aztán nem szórakoztathatom az adyligeti népet. Emlékeztem, hogy közel húsz esztendővel ezelőtt valami szebbet írtam. Ezt, ami most következik. Utána meg, amit ma írtam. Ha valaki visszajelezne. ...

"Napján az Úrnak, ki feltámadott" Az nem lehet, hogy milliók fohásza / Örökké visszamálljon rólad, ég! És annyi vér a szabadság kovásza - / Posvány maradjon, hol előnteték. Támadni kell, mind nagyobb körökben, / Életnek ott, hol a mártir-tetem Magát kiforrija csendes földi rögben! / Légy hű, s bízzál jövődbe, nemzetem. ... És vissza nem foly az időnek árja, / Előre duzzad feltarthatlanul - ... De szállva, ím, elsőik között a sorban, / Vásznunk dagad, hajónk előre megy! Írja Arany /Magányban, 1861/. A cím is tőle való /Széchenyi emlékezete /1860/. Lantjától remélve ihletet szeretnék valami méltót írni. Méltót Ahhoz, aki feltámadott... feltámadására emlékezvén.

Jézus hitt az Országban - nem a Mennyországban. Abban nem kellett hinnie. Onnan jött. Azt megtapasztalta. Arról tudta, hogy van. Egy másik Országban hitt. És akkor hitt benne, amikor ezt az Országot még csak egy tucat nagyobbára tizenéves fiatal alkotta.

Fiatalok, de mindenre, akár halálra is elszántak... akik az utolsó vacsorán késznek mondják magukat Jézussal együtt börtönbe és halálba menni, bár néhány órával később fej- és reményvesztetten menekülnek és megtagadják őt... Miért? Azért, hogy mégse kelljen Jézussal együtt börtönbe és halálba menniük. (Majd később megteszik.) Ők voltak csupán Jézus számára az Ország népe, s ő mégis hitt az Országban, bár tudta, hogy magára hagyják majd őt. Illúziók nélkül hitt az Országban. S mivel hitt, bízattani is tudott: "Bízatok, én legyőztem a világot!" (Jn 16, 33). Miféle világot? Az embertiprás világát, melyet csak az győzhet le, aki kész börtönbe és halálba is menni, hogy ne kényszerüljön embert tiporni.

Jézus abban az Országban hitt, amelyben nem tiporják meg az embert. Ezért aztán aki hisz, érti Arany szavait: "Légy hű, s bízzál jövődbe, nemzetem!" Aki hisz, az a nehéz órákban is hűséges marad. Hűséges? Mihez?

KOINÓNIA

XVIII. évfolyam 5. szám

2011. MÁJUS

TARTALOM:

A Koinónia régebbi számai elérhetők: www.bulanyi.hu

Bulányi György, Húsvét	1845
Urbán József, Gyurka bácsi	1847
Korponai Erzsébet, Az én	1847
Faragó Ferenc, „Én”...	1847
Kubiszky Viktor, Jakus Ottó atya	1850
Farkas István, Gondolatok...	1852
Hollai Keresztély, A nyolc boldogságról...	1852
Nagy Péter, Dombi Ferenc, a hang (2.)	1853
Király Ignác, Család és kisközösség	1857
Habos László, Szabadok bilincsből	1858
Drip, Miről mi jut az eszembe	1858
Barcza Barna, Az emberhalász születése	1860
D. és E. Heller, Gyermekgondolatok	1862

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»

Elérhetőség: faragoferi@gmail.com, 06-20-9872-982

Ahhoz a mindnyájunk lelkiismeretében élő meggyőződéshez, amelyet tisztán és félreérthetetlenül fogalmaz meg ugyancsak Arany: "Ember lenni mindig, minden körülményben" (Domonkos napra 1851)

Jézusnak semmi sem volt drága az Országért - vállalta érte a megszegyenülést is. Az embertiprók elől nem lehet elmenekülni. Aki nem áll közéjük, elpusztítják. Nincs menekülés sem a tárgyalóteremből, ahol ember-voltokról megfélelmező bírák - a hatalom parancsára és maguk is rettegve - mondják ki az ítéletet, sem a kivégző osztagoktól. Aki értünk emberré lett, vállalta ezt is... az Ország népének sorsát. Nem szállt le a keresztről, s bárki újra megállapíthatta, hogy végül mégiscsak a másokat keresztre szegezni képes hatalmasoknak lett megint "igazuk". A hatalmasoknak, és köztük első helyen az Isten ügyének védelmében tetszelgő és Jézus "káromkodása" miatt ruhájukat nagy jámboran megszagató pojáca főpapoknak, az Embert eláruló írástudóknak, "a nép véneinek", nekik lett igazuk... Isten istentelen képviselőinek.

De aki bízik abban, hogy a Föld egyszer az Ember Megbecsülésének a Bolygója lesz, az nem hazudik és

pojácáskodik, hanem hűséges marad Istenhez... és ha Istenhez, akkor az emberhez... a maga teljes meggyalázódásáig menően is. Úgy marad hűséges, hogy haláláig prófétál. A zsidó nyelv a prófétát tolmácsnak /nabi/ mondja, Isten tolmácsának, üzenete közvetítőjének. Az üzenet tárgya mindig ez: Légy ember! Ember, aki Vörösmartynak szép szavával "istenarczu lény" /Emberek/. Istent meg kell becsülni. És az becsüli meg az Istent, aki nem tesz kivételt az emberrel. Tisztelettel fordul a cigányhoz is, csomagot visz Erdélybe a románnak is, feltűzi maga is a sárga csillagot, mint a dán király, Boldogasszony anyánkat énekelve ráül a vasúti sínekre, ha zsidót vagy akárkit deportálni akarnak... ahogyan nem tettük. Nem, mert nem vállaltuk, hogy "zsidóbérencek" legyünk, s a következményeket.

Jézus vállalta. Mit? Mindazt a csúfságot, amit a hatalom s annak bértollnokai zúdítanak arra, aki hisz az Országban. Mi minden nem voltál szemükben?! Ördöggel cimboráltál, prostituáltaknak voltál a barátja, félrevezetted néped, hazád ellenségévé lettél, miattad fogják eltíporni a légiók hazád és Istened templomát Jeruzsálemben. Te pedig arcod megkeményítve folytattad utadat a Város felé, bár tudtad, hogy ott korbács, szemedbeköpés, fejedbe tövisbozót s teljes megszegyenülés vár Reád. Megtetted, mert Tiéd volt a legnagyobb hatalom, mert hatalmad volt odahelyezni elénk az életet /vö. Jn 10,18/. Megtetted, mert hatalmad volt meg nem alkudni főpapokkal. Mert hatalmad volt ragaszkodni a szeretet üzenetéhez akkor is, amikor rokon és barát, főpap és írástudó már mind megegyeztek abban, hogy megháborodtál. Igen, mert kötözni való bolondnak minősülsz, ha - úgy látszik - nem tudod felmérni: pusztulnia kell annak, aki ember akar maradni az embertelenségben.

Jézusnak fel kellett támadnia - azért is, mert "vissza nem foly az időnek árja...". Nem tudom, volt-e század, amely két menetben is - a nemzeti és nemzetközi szocializmus jelszavával - magasabbra emelte volna az embertelenség zászlaját, mint a miénk. S most, ugyanezen század utolsó évtizedében már mindkettő szemétdombon hever. Nemcsak eszmeileg, gyakorlatilag is. Törvényszerűen. Úgy, mert Istenből, a Szeretetből lettünk... és az Ő képére mi is szeretni lettünk. Ha lassan is, de örölnék az Isten malmai... s az idő mégis csak a Szeretet Országának dolgozik. Akkor is, ha közben prófétáit elnémítják és keresztre parancsolják. Akkor is, mert Illés feltámad a Keresztelőben, Jézus feltámad a maga személyében és megannyi tanítványában, akik követni akarják Őt. Hazai tájakon is... amikor "a mártír-tetem magát kiforrja csendes földi rögben". Harangok zengése-bongása adja hírül nagyszombat délután mindenkinek, aki meg akarja hallani: Föltámadt Krisztus e napon, alleluja, alleluja...

Az embertiprők és embergyilkosok nevének nem zengenek harangok. Csak az áldozatoknak, a Jövő magjainak, mert "kik nem magvak a Jövőnek, mindig azok, akik kihullnak: világok, népek, girhes eszmék" /Ady, Az idő rostájában/. Mindig feltámadnak, akik az ember-szeretésre áldozzák életüket. A nem-girhes eszmék mennek csak tovább.

Nem halálát megbosszulni támadt fel. - Ha Jézus hűsvétvasárnap végigsétál Jeruzsálem utcáin, Pilátus és

annak légiói sem menthetik meg a papi fejedelmeket, hogy a nép szét ne szaggassa a prófétagyilkosokat. Jézus azonban csendben, mikor még alig virrad, kel fel a sírból, és csak tanítványainak mutatja meg magát, hogy aztán mint Tanító folytassa munkáját, s beszéljen övéi kis csapatának tovább Isten, a Szeretet Országáról, melynek meg kell épülnie. Kell, mert ezért lett a világ.

Így tett, mert a szeretet nem ismer bosszút. A szeretet maga is belepusztulna a bosszúba. A szeretet nem bosszul, és nem tesz igazságot sem. Másképpen dolgozik. Miként a művész, a szeretet is alakítani akar. Az Istenből való szeretet elkötelezettjei rendre arra inspirálnak, hogy mindenki művész legyen, mindenki alakítsa... önmagát. Mindenki, a prófétagyilkosok is. Alakítsa azzá, amivé az őt megteremtő Isten akaratából válnia kell: társait megbecsülő, azokat szolgáló akaró emberré. A szeretet "metanoiára", a gondolkodás és nyomában az élet átalakítására dolgozik, amit mindenki csak magában és magán végezhet el... a legértékesebb műremek, az ember szót megérdemlő ember reményében.

A szeretet sohasem akar leszámolni. A szeretet egy asztalhoz akar ülni tegnapi megtipróival, a tegnapi gyilkosokkal is. Azokkal is? Igen, a tiprőkből és gyilkosokból - vastapsoló felelőtlenekből avagy szerencsétlen megfélemlíthetőkből - mára-holnapra átalakuló, megtért, mert valaha tékozló fiúkkal-lányokkal, emberekkel. Széchenyi István, a legnagyobb és leghívebb magyar mondta: Oly kevesen vagyunk, hogy az apagyilkosoknak is meg kell bocsátanunk. Lehet ennél többet, jézusibbat is mondani. Ezt: minden ember Isten műremekének teremtődött. Hagyjunk tehát időt, és adjunk lehetőséget minden embertársunknak. Hadd fogjanak hozzá ehhez a munkához azok is, akik csak most akarják elkezdni életük legfontosabb feladatának szolgálatát.

Feltámadáskor mindenki örüljön - senki se szűköljön-féljen. Jézus annyiszor mondta tanítványainak: Ne féljete! Feltámadása után is mondta. Aki Jézus tanítványa, tovább mondja e szót azoknak, akik ma félnek. Félnék a múltjuk miatt. Továbbadják e szót nem kicsiny dolgok reményében. Nem, mert kis nemzetek is lehetnek nagyok. Minden azon fordul, van-e eszméjük, zászlajuk, melyet az Isten irányítja történelem magasba emelhet.

A mindent feledni képes, a mindenkinek megbocsátani tudó, a mindenkit közös munkához és közös asztalhoz váró szeretet lehet ma is ez az eszme és zászló. Zászló, amelyet megláthatnak az összes nemzetek itt, a Duna-tájon, és ha úgy sikeredik, még azon is túl.

Leszünk-e ilyen néppé, a szeretet népévé? Rajtam, rajtad, mindannyiunkon fordul.

Amen...

URBÁN JÓZSEF

GYURKA BÁCSI

Hamarosan egy éve lesz, hogy felírtam az elvégzendő feladataim közé: Gyurka bácsival írásban is vitatkozni egy-két állításáról. Későn találtam rá erre a feladatra. A halála végképp megakadályozott a végrehajtásban, de már jóval előtte, meggyengült egészségi állapota is. A tennivalóim listájáról ki is húztam ezt a tételt, s az elmúlt hónapokban el

is feledtem. Most, karácsonykor azonban egy ajándék ismét eszembe juttatta.

Ez az ajándék Gyurka bácsi gondolatainak szemelvénye (megtalálható a Bokorportálon). A bevezetőben egy rövid tanulmány, vagy inkább rávezető, ráhangoló írás, s benne egy ábra. A szerző arra tesz kísérletet vele, hogy egységbe fogja össze Bulányi György tanítását, életművét. Hangsúlyozza, hogy korai az efféle kísérlet, hiszen „a mű még friss, és most is, mint mindig, még alakul bennünk” (2-3).

Azt hiszem, erre a kikötésre és az alapját képző benyomásunkra érdemes odafigyelnünk. Szerintem is úgy van, hogy ez a mű, Bulányi György öröksége még alakul, s azt gondolom, mindig is alakulni fog még bennünk. Addig lesz valóban az ő öröksége, és addig lesz rá jellemző, amíg alakulni fog a közösségében; amíg egy élő közösség állandóan vitára ingerlő, provokáló alapanyaga lesz. Ha megszűnik az lenni, és helyette egy rendszer, egy egységes keretbe foglalt tan lesz, abban a pillanatban nem az övé lesz. Akkor sem, ha szó szerint, betűről betűre idézik az írásaiból vagy a szájából. Akkor sem, ha az ő hanglejtésével mondják újra. És akkor sem, ha a tekintélytiszteltet – amely az idő múlásával egyre erősödik – az ő szándékaként láttatja a rendszerbe foglalás igényét.

„Miért nem vitatkoztok velem?” – kérdezte tőlünk. Nem is kérdezte, inkább a szemünkre vetette. Vitát, szóba állást, állásfoglalást várt, és várnak a szavai. Nem biztos ugyan, hogy a beszélgetőpartnere mindig a hozzászólásra történő meghívást hallotta ki a megnyilatkozásaiból. De aki egyszer is átélte, mit jelent a másik meggyőzésének a vágya, az biztosan megértően viszonyul ehhez a gyengeséghez, és bátorságot merít a megszólaláshoz.

Nem minden gondolkodó tud közösséget létrehozni, Gyurka bácsi tudott. És nem mindaz, aki ért a közösségépítéshez, képes – vagy akar – gondolati rendszert alkotni. Nem baj, ha nincs egyszerre a kettő, s ha választani kellene köztük, biztos vagyok abban, hogy Gyurka bácsi a közösségépítést választaná. Az életével ezt választotta. Praktikus ember volt, a praxis, az orthopraxis embere. Nyilván ez is az emberi metron keretei között, nem pedig tökéletesen, nem hibátlanul. De ez azt jelenti, hogy köztünk, emberek között kiemelkedően, példaadóan. Innen közösségalkotó ereje és hatása. Viszont túlerőltetnénk valamit, ha a gondolatait, a szavait rendszerbe foglalnánk. Ezzel szaván fognánk őt; befagyasztanánk egy vita hevében elhangzott formulába azt, ami szeretne továbbra is egy élő beszélgetés része maradni.

Meggyőződésem, hogy Gyurka bácsi szavai közösséget feltételeznek: egy olyan hallgatóságot, amelynek tagjai gondolkodnak, felelősen döntenek, és elmond-

ják a maguk hasonlóan személyes véleményét – hogy így egészsítsék ki az ő szavait, és újra meg újra helyet, szövegek környezetet adjanak nekik: kiemelve az egyiket, s lejjebb sorolva, esetleg kitessékelve a másikat. Aki rendszert keres Gyurka bácsi gondolatainak, az akkor jár el helyesen, ha a közösség egészének tanításában – vagy helyesebb így mondani: beszélgetésében – keresi.

Kikből áll ez a közösség? Kikhez szólt Gyurka bácsi? – Azt gondolom, hogy ő mint Jézus közösségének tagja szólt, és akiket megszólított, azokat is az ő egyetlen szerelméhez tartozóknak tekintette. S ha igaz, mint ahogy szerintem igaz, hogy „nem volt kétfajta szövege” (vö. id. írás 3. oldal), akkor az is igaz, hogy ez a közösség Jézus felszabhatatlan közössége. Vagyis azok, akiket Jézus önmagához tartozóknak tart. Minden más meghatározás szűkre vonja a kört, és a megszólaló szándékát sértve kizár egyeseket a hallgatóságból és a „hozzászólhatóságból” (hogy Gyurka bácsisan fogalmazzak).

Ezért gondolom azt, hogy nem rendszerbe foglalni kell Bulányi György gondolatait, hanem szóba állni velük: hagyni, hogy még és mindig alakuljanak bennünk és köztünk, más szavaink és mások szavainak közösségében. Így lesznek továbbra is azok, amiknek szánva voltak: Jézushoz vezetőik.

KORPONAI ERZSÉBET

AZ ÉN

Az ego, én névmást, személyiséget jelent eredetileg. A latinban csak hangsúlyos esetben mondják. Aztán hogyan ragad rá negatív vagy pozitív jelentés az évszázadok során az már más kérdés.

Érdekes az én szó megjelenése a gyerekeknél. Ezzel veszi kezdetét a dackorszak, indul az én, mint különálló személyiség élete. És ekkor kezdünk ütközni a külvilággal, ami „nem én”. Itt egy nagy kérdés: harcolnunk kell önmagunk megvalósításáért a környezetünkkel, vagy integrálunk? Ha harcolunk ki fog győzni? Ha integrálunk, az kompromisszumokkal vagy megalkuvás nélkül történik? Lehetséges-e egészséges win-win egyezményekkel az én és a világ többi részének egymás melletti kiteljesedése? Hogyan tudunk egymásra kiteljesítően hatni?

Az ego nem negatívum, életünk része. Évekkel ezelőtt hihetetlenül felbosszantott az „önfeláldozás” hangoztatása. Ma még vallási körökben erősödik is ez a szemlélet. Mit is akarunk feláldozni, ha azt sem tudjuk ki az az „ön”-magunk? Az önfeláldozás előfeltétele, hamár fel akarod áldozni, az én teljes megismerése, öntudatlanul ugyanis csak maszlag. Nem is működik, ettől nem is vezet sehová. Az már egy további kérdés miért is kéne „feláldoznom” magam, és kinek, minek az oltárán? Egyetlen haszonhúzója van ennek a témának, a hatalom birtokosa. Ideges is minden hatalmi szervezet az éntudattól, gyorsan mindenféle elméleteket gyártanak, milyen gonosz, istenkáromló dolog az, ha valaki „én”, ha valaki öntudatos. Irtani kell tüzzel-vassal, testileg, lelkileg szellemileg egyaránt. Ám óriási különbség van a feláldozás, odaadás, vagy **ön-magam tudatos megosztása** között! És eljutottunk a régi, soha be nem vált eszmék és az új közötti különbséghez. Az új kimondja: nincs olyan isten, aki áldozatot kérne

tőled! A szeretetnek új megfogalmazása: nem kell odaadnod magad senkinek, de megoszthatod azt aki, ami vagy azokkal, akik pontosan ugyanolyanok, mint te. A régi szellemiségek tudata azt sugallta, hogy „vissza kell térnünk” az Egybe. Bele kell olvadnunk a szingularitásba. De, először is soha nem hagytuk el az alap-egységünket, ez mindig is játék-illúzió volt, másodszor mivel ön-tudatosodtunk, egyedivé váltunk, már lehetetlen a szingularitás. Ezt tapasztaltuk meg az embe-riség évezredei folyamán, különböző módokon, többnyire rengeteg szenvedéssel, mert soha nem működött ez a típusú egység szemlélet.

Mi az amit teszek? Nem adom magam neked, de megosztom magam veled. Nem harcolok veled, de meghúzom az én-határait, ha te harcolni akarsz velem. Nem vitázom veled, de kiállok az életemet meghatározó gondolataimért és elvárom, hogy te is kiállj a tiedért, hogy megismerhessük és elfogadhassuk egymást. Már-mint ha te is akarsz, mert ez teljesen szabadon választott.

Történetünk eddig különféle csoportidentitásokról szólt, a különböző csoportok igyekeztek sokasággá nőni, egyesíteni, egységesíteni. Majd amikor elérték egy bizonyos határt, széthullottak. Alaptapasztalat, mégsem tanulunk belőle. Újra és újra próbáljuk felépíteni a csoportrendszereket. Eddig működött, ha rosszul is, ezután nem fog működni. Az egyéni identitás felé kell mennünk úgy, hogy nem akadályozzuk egymást.

A jelen és közeli jövőnk megértéséhez és megéléséhez két dolog szükséges: a kvantummechanika és a szerelem megismerése. Aki ezekben otthon lesz, az érteni és irányítani fogja saját magát, ezzel pedig mintává válik. Elolvastva dr. Szendi Gábor „Isten az agyban” című könyvét még inkább így gondolom. :D A szerelem (szexualitás) és isten-élmény kapcsolata ugyanannak az agyi temporolimbikus területnek a terméke. Az összefüggéseket még érdemes vizsgálni. Mindenesetre a jobb temporális lebeny felelős azért, hogy megismerjük az egységélményt, és a bal az Én élményért felelős. Elégedetten állapítottam meg olvasás közben, hogy nálam mindkettő fokozott (epilepsziás?) kisüléseket produkál. Ám az is felmerült olvasás közben, hogy mennyi ebből a megfigyelő és megfigyelt közötti kapcsolat terméke? Merthogy csak bizonyos agyterületeket vizsgáltak, előfeltételezve, hogy ott kell lennie a magyarázatnak. :D Természetesen erre a szerző is utal. „A hitszükséglet evolúciósan kialakult, genetikailag továbbadott idegrendszeri adottság. ”. „Evolúciósan valószínűleg a túlélést szolgálta az a képességünk, hogy egyszerre tudunk flow-t átélni és vallásos hitet teremteni a halálszorongás és az elemekkel szembeni kontrollvesztettség élményének legyőzésére.”

„Például a "tudat" görög szó eredeti jelentése a "lát-ni" volt. Amit ma úgy mondunk "tudatában vagyunk", azt úgy mondták "látjuk". Érdekes mód az angolban is van egy kifejezés „I see”, vagyis értem, de magyarul is szoktuk ebben az értelemben mondani, hogy "aha, már látom". ”

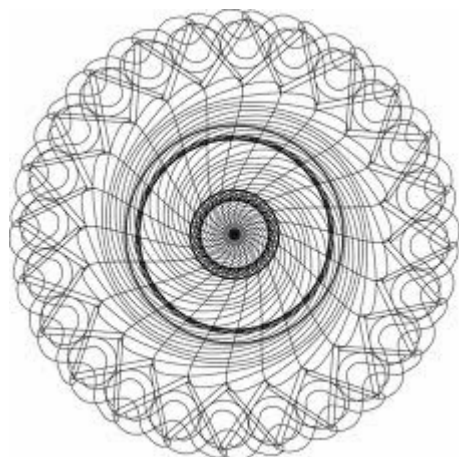
Az „én”, számomra az elkülönülés a „mindenmástól”. De ez nem rossz, ez természetes folyamata az emberi életnek.

Az ön-tudatosult Én nem mehet vissza többé a nem-tudatos Egy-be. Csak akkor ha Ön-feláldozza magát, de ez már egyértelműen kiderült, nem vezet sehová. Ezért mondogatom, hogy ne menjünk vissza a múlt bölcsességeihez, mert az a múlté. Eddig azt gondoltuk az a jó nekünk, ha az „eredeti” emlékeink szerinti „ősállapotba” térünk vissza. Egyesülünk istennel, mennyországba megyünk, meg ilyesmi. Az őseredeti, paradicsomi állapot, ha nem eszel a tudás fájáról, nem tudatosulsz, nem veszed észre, hogy meztelen vagy, nem választod szét magad a szingularitástól. Ha már megtetted, akkor felfedezed a határaidat, és behozod az isteni ént meztelen testi anyagi valódba. *Nem kimenni kell a világból, hanem ellenkezőleg, behozni kell a másik tartományt, az isteni ént ebbe a szűk térbe.*

Fel kell nőnünk végre, tudomásul kell vennünk, hogy nem bújhatunk el saját istenségünk, teremtő hatalmunk felelőssége elől. Nem igazán tetszik, pláne annak megtanulása, hogy sokan vagyunk, és tudomásul kell vennünk, hogy mindenki én-tudata ugyanazokkal az energiákkal rendelkezik mint az enyém. Amit mindannyian tudunk, hogy ami eddig volt az nem jó. Az áldozatiság nem vezet sehova, illetve, csak azok kezébe ad hatalmat, akik ezt ellenünkben ki is használják. Mert ők tisztában vannak azzal, amit mi nem akarunk tudomásul venni. Pedig csak annyit kell észrevennünk, hogyha a hatalommal visszaélők, lévén ugyanazok, mint mi, rendelkeznek „felsőbbrendű”, öntudati tulajdonságokkal, akkor bizony, mindannyian rendelkezünk. Erre szoktam mondani, mindenki meztelenül születik, úgy is hal meg, mindenkinek a két füle között van a feje, mindenkinek piros a vére, mindenki eszik, iszik, sz..k, hu..k mint én. Na, akkor mi is van? Mitől akarja nekem bárki bemagyarázni, hogy ő, és csakis ő tudja a tutit?

A múltban mindenki arról mesélt, hogy valahová „vissza kell térnünk”. És ennek fejében itt az emberi létünkben érdemes „jónak lenni”, „elnyomottnak”, „önfeláldozónak”, mert ez e belépő abba boldogságos egység valamibe, amiről emlékeink vannak. (Csak halkán jegyezném meg, az eredeti mondanivalók persze egyáltalán nem erről szólnak, pl. Jézusnak akkora öntudata volt, hogy nem igazán tudták hová tenni: örült?, isteni hatalommal tanító?, ördögtől való?) De nincs ilyen tőlem független „valami”. Tudati állapotaink vannak, ennek egyikét isteni ének nevezhetjük. Az pedig az én részem, nem lehet máshol, mint ahol én vagyok. Már ha ÉN vagyok. Ha pedig ebben a létállapotomban „vagyok, aki vagyok” tudatos énként, ezt semmilyen más létállapotomban sem lehetséges elveszítenem. Már-mint abban a sajátos gondolkodásmódban, hogy a tudatos én nem kötődik kizárólagosan a 3D-és anyagi testemhez, nem függ tőle, valamiképpen mindig is létezik. :)

A szeretet önfeláldozta magát az önzéssel szemben, ezek után abszolút természetes, hogy csak az önzés győzhetett. Na, ezért nem mentünk semmire.

FARAGÓ FERENC

„ÉN”...

„Önmagamat csak önmagam szüntelen
feláldozása árán tarthatom fenn.”

(Hamvas Béla: Unikornis)

Van a szótárban két olyan fogalom, ami általam nem definiálható. Ez az „isten” és az „én”. Az embernek az az érzése, hogy minél jobban meg akarja ragadni őket, annál jobban kicsúszik a kezei közül. Istenbizonyítással, meghatározással most nem foglakozunk, megtették ezt már előtünk számosan, Platónról, Arisztotelésztől, Szt. Anzelmen, Szt. Tamáson át, talán Leibnizig és Kantig. De most nézzük, miként bizonyítható vagy cáfolható az „én”, vagy praktikusabban megközelítve: mi is az az „én”?

Az „én” tudományos vizsgálata meglehetősen problematikus, amely abból a rideg tényből fakad, hogy a tudomány nem tud mit kezdeni az egyedivel, az egyszerűvel, a nem megismételhetővel. Illékonyága miatt nem tudja azt vizsgálni. Számára csak az általánosítható, az átfogó, az egyetemes érvényű ragadható meg. Kovács János „én”-je csak egyfajta általános „én”-fogalom vonatkozásában érvényes, amiben sok-sok közös pont lesz, de a tudományos „én”-definíció nem lesz azonos Kovács János „én”-jével. Az egyedi „én”-ről – példánknál maradván Kovács János „én”-jéről - csak a művészet képes érdemben is valamit mondani. A pszichológia, a pszichiátria, ha jó alanyra talál Kovács Jánosban, legfeljebb egy diagnózist állít fel, melyben ilyenek szerepelhetnek: identitászavar, irreális önértékelés, nárcizmus, skizofrénia, autizmus, stb. Az illékonyág, a megragadhatatlanság abból is fakadhat, hogy Kovács János – természetesen, mint minden ember:

- Olyan, mint bármely más ember
- Olyan, mint néhány más ember
- Olyan, mint senki más

Úgy tűnik, mind a három állítás elviekben egyszerre is igaz lehet, tehát a "Vagyok, mint minden ember: fenség,/ Északfok, titok, idegenség,/ Lidérces messzefény..."/ (Ady Endre) hiteles „én”- megfogalmazásnak is tekinthető. Minden „én” más és más, ugyanak-

kor lényünk lényegét tekintve azonosak vagyunk. Goethe tartózkodóbb viszonyban leledzhetett „én”-jével, mert így fogalmazott: „Nem ismerem magam,/ Isten mentsen meg attól,/ hogy megismerjem.”

A definíciós nehézségek a szemantikai többértelműség-ből is fakadhatnak. Ki mit ért az „én”-en, ki milyen szinonimákat alkalmaz? (énem, egóm, magam, önvalóm, bensóm, személyem, egyéniségem, stb.) A szinonimák sorában a „magam” szó ismét csodálatosan reprezentálja a magyar nyelv archaikus, metafizikai jelentéstartalmát. E szóban leljük meg a *mag*, a *magvas* és a *magas* szavunk eredetét, amelyek sejtetni engedik az „én” metafizikai tulajdonságait. És ki is bontakozhatik, így: *magasztal*...

Az „én” illékonyágára mi sem jellemzőbb, mint az, amikor választ keresve a különböző kérdésekre nagyfokú bizonytalanság lesz úrrá rajtunk. Ki, vagy mi vagyok én? Egyáltalán mivel vagyok azonos? A nevemmel? A nememmel? A fajtámmal? A testemmel? A nemzetiséggemmel? A tudatommal? A tudásommal? És még sorolhatnánk a jól irányított kérdéseinket, de a válaszok bizony a homályban, a bizonytalanságban maradnának. De az jól érezhető, hogy itt valami nagyon fontos, egészen egyedülálló, meg nem ismételt és meg nem ismételt dologról van szó. Bármi is az „én” – egy biztos, hogy sem ez, sem pedig valami ehhez hasonló nem lehet senki másé. Ebből csak ez az egy létezik, csak ez az egyetlen egy. Micsoda érték! A materialista, evolucionista felfogás szerint az „én”-ünk állati eredetű, a metafizikai álláspont isteni eredetet gondol.

A RigVéda azt mondja, hogy kezdetben nem volt „én”, sem „nem-én”. A világ mindenestül megnyilvánulás-mentes energia volt. Semmi más nem létezett. Úgy tűnik, hogy a megnyilvánulás alkotja meg az „én”-t is, és a „nem-én”-t is, és azt a lélektani érzést, hogy vagyok, és van a másik, azt az érzést, hogy van szubjektum, és van objektum. Ám ez a kétösség a keleti felfogás szerint csak érzés, káprázat, mája. Az „én” nem homogén, rétegei, mélységei, magasságai vannak – kívülről befelé haladva erősödik. Így lesz az „önkívület” a létezésről való megfélemezés állapota. Az isteni szikra, pedig az „én”-ünk legbelső tartalma, amely már a *halhatatlanság* tudatunk, ami híján kialakul önön *semmiségünk* tudata. Az ego útja a hős útja, aki belép a megnyilvánult létbe, és kiléphet belőle, amikor megszűnik benne a különvalóság káprázata.

C. G. Jung „ős-én”-ekről, archetipusokról beszél, melyek valamilyen formában mindig meghatározzák az aktuális – az éppen mostani – „én”-ünket. Jung az emberi „én”-t egy megvilágított gömbbel szimbolizálja. Ahova a fény esik, az a fényfolt jelképezi az „én” tudatos részét, ahova nem esik fény, az a nem tudatos rész, ez az „árnyék”. Az „én” külvilág felé mutatott képe az álarc, a „persona”. A férfiak férfi álarcot mutatnak magukról, a nőies tulajdonságaik viszont még saját tudatuk számára sem közelíthetőek meg, ez egy árnyékban lévő női kép, a nőknél, pedig egy férfi kép - (animus – anima). Ugyancsak „árnyékban”, azaz a tudat által kontrollálatlanul létezik személyiségünknek az a része, amelyet Jung Selbstnek-nek „önmagunk”-nak nevez. A Selbst a tökéletességet, az ember számára egyelőre el nem ért tökéletességet jelenti.

Martin Buber a zsidó misztika megújítója nemcsak az „én”-ről beszél, hanem óhatatlanul összekapcsolódik ez a fogalom a „te”-vel és az „ő”-vel: "A világ kétarcú az ember

számára, amiként kétarcú az ember magatartása a világban. Az ember magatartása kétarcú, amiként kettő az alapszó, amit kimondani képes. Az alapszók nem szavak, hanem szópárok. Az egyik alapszó az „én-te” szópár. A másik alapszó az „én-az” szópár, ahol az „az” helyett „ő” is állhat, anélkül hogy az alapszó megváltoznék. Így hát az ember „én”-je is kétarcú. Hiszen az „én-te” alapszó „én”-je más, mint az „én-az” alapszó „én”-je. Az „én-te” alapszót csak egész lényével mondhatja az ember. Önmagam egész lényévé koncentrálódása és összeolvadása soha nem történhet általam, és soha nem történhet nélkülem. A „te” által leszek „én”-né. S hogy „én”-né leszek, mondom: „te”. Minden valóságos élet találkozás.

A felfuvalkodott „én” a hübrisz kibontakozását, viszont az isteni rend - az én lemondását egy magasabb rendű érték ellenében jelenti. Napjaink „én”-képére sajnos nem az utóbbi jellemző, olyannyira nem, hogy ma már a technokrácia hihetetlen mérvű fejlődése egyesek számára a totális jólétet az anyagi szinten, és az „én” apoteózisát ígéri szellemi szinten. Ez a modern mitológia azt ígéri „én”-ünknek, hogy minden problémáját megoldja, belső képességeit kibontakoztathatja; megvalósíthatja azt, amire minden „én” vágyik a jólétet, a bőséget és kizárólagosságot. Az önmegvalósító tréningek is az „én” garantált apoteózisát kínálják. A siker, a karrier, a pénzszerzés biztos reményében ülhetünk be egy-egy ilyen modern mitikus élményt nyújtó kurzusra. A mítosz elhíhet, a transzcendencia elvész ugyan, de egy olyan „pseudo-én” -t kapunk cserébe, ami kárpótol a menynek országáért. Így hát kezdődhet az önkiteljesítés, a személyiségünk teljes kibontakoztatása, a lázas forgolódás önmagunk körül. Az „én” centrumba állítása, indokolatlan túlhangsúlyozása nem a létezésnek és a boldogságnak a forrása, hanem ellenkezőleg: a szenvedés és a nyomorúságé.

Az „én” hatalmas íve a jó és a rossz között, a krisztusi és antikrisztusi, az isteni és a sátáni között feszül. Mégpedig oly módon, hogy mindkettő bennünk van. „Isten országa bennetek van (entosz hümon).” (Lk 17. 21.) De a sátán országa is bennünk van, tehetjük Lukács mondata után. Az ég és a föld között helyezkedünk el valahol, ám mindegy is, hogy hol, mert az átjárás minden időpillanatban szabad. Ezt a kettősségét és mindenkori szabadságát az „én”-nek így ragadja meg Márai Sándor: „Ég és föld között élek, van bennem valami halhatatlan és isteni, de szoktam az orrom is piszkálni, ha egyedül vagyok a szobában, lelkemben elfér India minden bölcsessége, de egyszer pofozkodtam a kávéházban egy részeg iparlovaggal, órákon át tudom nézni a vizet és a madarak repülését, de öngyilkossági tervekkel is foglalkoztam már, mert egy hetilapban pimasz hangon írtak egy könyvről, Kung-fu-ce testvére vagyok az emberi dolgok megértésében és a bölcs közönyben, de nem bírom ki, ha a hírlapok nem említik meg a jelen voltak között nevem, megállok az erdő szélén, és káprázó szemmel nézem az őszi lombok színeit, de nem tudok másként érezni a természet iránt, mint fenntartással és gyanakvással, hiszek az értelem felsőbbrendű erejében, s egészen ostoba társaságokban fecsegéssel töltöttem el legtöbb estéjét, hiszek a szerelemben, legtöbbször fize-

tett nőkkel vagyok csak együtt, hiszek az égben és a földben, mert ember vagyok, ég és föld között, ámen.”

KUBISZYN VIKTOR

JAKUS OTTÓ ATYA
TIZENÖT ÉVIG IVOTT, TIZENHÁROM ÉVE
JÓZAN. JELENLEG A KATOLIKUS
ALKOHOLISTAMENTÓ SZOLGÁLAT VEZETŐ
LLELKIPÁSZTORA

– **Ha a katolikus papokra gondolunk, nem az alkoholmámor jut először az eszünkbe. Hogyan lettél alkoholista?**

– Az anyám szigorú, kemény poroszos stílussal nevelt, az apám nyújtotta a biztonságot, a gyengédséget, a védelmet. Aztán 13 éves koromban autóbalesetben meghalt, és elkerültem Nógrád megyébe kollégiumba. Ott elkezdtem élni a magam feje szerinti életet. Kamaszkoromban mindenkiben apámat kerestem. Befolyásolható voltam, a társaság vitt magával, kocsmáztunk éjjel-nappal és egyszerűen hozzászoktam. Aztán bevált módszer lett, hogy ha valami probléma volt, akkor ittam rá és jobban lettem. De a problémákat ez persze nem oldotta meg.

– **Tehát nem alakultak ki a kulturált ivási szokások?**

– Konyakot és sört ittam, mert a tévében láttam, ahogy a filmsztárok konyakoznak meg söröznek. Nekem az kimaradt, hogy 16 éves koromban leülünk otthon a konyhában az apámmal, és ő megiszik egy üveg sört, és tölt nekem is egy pohárral és megkínál a cigarettájával és azt mondja, hogy na fiam akkor nagy fiú vagy, beszéljessünk az életről. Most is facsarodik a szívem, ha erre gondolok.

– **Édesapád hiánya hogyan befolyásolta az Isten-képed?**

– Nem volt személyes Isten-képem. Úgy voltunk Istennel, hogy ő van ott fenn, én itt vagyok lent, mind a ketten tudunk egymásról és ennyi. Tizenéves koromban azért nem voltam jóban az Istennel és nem kerestem vele a kapcsolatot, mert úgy éreztem, ő vette el az apámat. Utána pedig azt gondoltam, hogy az van, amit magamnak teremtek. Öncélú, nárcisztikus ember lettem, aki mindenkit és mindent a saját céljai eléréséhez használ. Istent is használni akartam, hogy segítsen papként kibontakoztatni a képességeimet, az én szekeremet tolja.

– **Miért választottad a papi hivatást?**

– Tradicionális, népi vallásos körülmények között nőttem fel Nógrád megyében palóc, tót gyökerekkel. Vasárnap eljártunk a templomba, aztán lettem első áldozó, ministráltam, béralkoztam, és így tovább. Ebben a milióban ez evidencia volt, hogy Isten van, és én belenőttem a hagyományba. Aztán 16 éves koromban a helyi káplánnal összebarátkoztam, és ő tanítgatott az egyházi életre, ő sugallta azt is, hogy mehetnének papnak. Kereskedelmi érettségit szereztem, voltam élelmiszerbolti eladó, másfél évig a határőrségnél katona, aztán fél évet benzinkutasként is dolgoztam. Rájöttem, hogy nagyon fontos nekem az emberekkel való foglalkozás. Az 1980-as évek végén jártunk, a változások előtt, és akkor jó ötletnek tűnt, hogy elmegyek Esztergomba papnak tanulni.

– **Az alkoholizmus nem akadályozta meg a pappá szentelődésed?**

– Negyedéves korban volt egy próbaidős felfüggesztése a papnövendékségemnek és a teológiai tanulmányaimnak, mert részegen botrányosan viselkedtem. Előjáróm azt mondták, félévi vizsgáimat még letehetem, de menjek el, aztán majd meglátjuk, hogy mi lesz. Ekkor leálltam, mert vissza akartam kerülni. '94-ben újrajártam a negyedévet, az ötödévet, és Paskai László, az akkori egyházi előjáróm végül alkalmasnak tartott és felszentelt. Ő tudott a problémámról, de bízott bennem.

– **Hogyan tudtad alkoholfüggőként ellátni a szolgálodat?**

– Igazából sehogy. Az akkori főnököm nem volt szakértője a kérdésnek, és azt hitte, ha már hónapok óta nem iszom, akkor rendben vagyok. Hitegettem őt is, ahogy mindenkit, és sokáig nem volt az alkohol miatt problémám. De én mindig újra elkezdtem a gyengeségeimet, a stresszt, a megfeleléskényszert, az elégedetlenségeket alkohollal orvosolni, és szépen visszacsúsztam. Ilyen állapotban eltöltöttem két évet, amiben hosszú absztinenciák és nagy összeomlások voltak, míg végül eljutottam a mélypontra. Ez egy tizenöt éves alkoholkarrier vége volt már.

– **Volt Isten-kapcsolatod amikor ittál?**

– Sokan gondolhatják, hogy itt egy katolikus pap, és nem védte őt meg az Isten attól, hogy alkoholista legyen. Nekem nem volt az Istennel kapcsolatom, az Istenképem is hamis volt. Jól játszottam a szerepemet a szemináriumban, aztán a plébánia kiszolgáló rendszerébe kerültem, ahol misézni kellett, kereszteni kellett, házasságot kellett kötni, irodában kellett ülni, és a többi. Ez nekem nagyon távol volt a Jézus Krisztus evangéliumától. Innom kellett, hogy elnyomjam ezt a tudatot. A mélypont akkor volt, amikor elegendem lett az életből, az Istenből, a hivatásomból, a papságomból, saját magamból, az egész millióból, ahol laktam. Hányingerem volt mindentől. Ez a totális megsemmisülés. Nekem az Isten az alkohol volt, mert ő vigasztalt meg.

– **Kevésbé van benne a köztudatban, de az igazi alkoholelvonás tünetei hasonlóak, mint a legkeményebb drognak tartott heroiné. Neked volt elvonásod amikor leálltál?**

– Izzadás, hidegrázás, remegés, hányás, hasmenés, aztán félelmek, lehúzott redőny nappal, az, hogy nem tudok aludni, de ha elalszom és felriadok óránként, az időt se érzékelem, halálfélelem, legjobb lenne megdöglenni, de azért mégis kapaszkodom valahogy az élethez. Ez a „se élni, se meghalni nem tudok” állapot. És az utolsó fél évben állandóan voltak szomatikus tüneteim reggel, amikor nem maradt az üvegben ital. De a legdurvább a lelki szétesés, a személyiség leértékelése vagy leépülése. Berendezkedtem a hazug életre, hazudtam a környezetemnek, de legfőképp magamnak.

– **Az ember azt gondolná, hogy egy pap a hit bajnoka. De ezek szerint újra meg kellett térned?**

– Nekem katolikus papként kellett megtérnem. Két és fél éve voltam már lelkipásztor, amikor kijózanodtam. Én akkor tértem meg.

– **Tehát előtte nem voltál hívő.**

– Katolikus pap voltam, de nem hívő. Nagyon sok katolikus pap van, aki nem hívő. Lehet ezt hivatalnokként, anyagi előmenetelért, karrierként egyházi rangokért, sok

mindenért csinálni. Én a Katolikus Alkoholistamentő Szolgálat közösségében, Halász Endre atya környezetében éreztem meg azt, hogy mit jelent Jézus Evangéliumának a szellemében élni. Ahol nincs főtisztelendő atya, meg büdös, koszos hajléktalan, hanem egymás testvérei vagyunk, sors társak. Jézus evangéliuma is a személyválogatás nélkülségről, az alá-fölé rendeltségi viszonyok megszüntetéséről beszél, és ott ilyen evangéliumi szellem uralkodott. A mai napig nehéz az egyház hierarchikus rendszerével szembesülnöm.

– **Hogyan józanodtál ki? Mi segített?**

– Halász Endre katolikus pap foglalkozott alkoholistákkal, szenvedélybetegekkel, tőle kértem segítséget. Aztán az első lelkigyakorlat alkalmával teljes szabaduláseményem volt. Ki kellett józanodnom ahhoz, hogy az Istennel normális kapcsolatba kerüljek és ráérezzek, hogy feltétel nélkül szeret, attól függetlenül, hogy van egy szenvedélybeteg múltam, abból adódóan pedig rengeteg morális probléma, amit felhalmoztam. De az itt és a most a lényeg. A változás és a változtatás lehetősége, mert az Isten, aki a létbe hívott téged, úgy szeret, amilyen vagy. Bűnösen, koszosan, mocskosan. Mindenkit szeret. Ez terheket vett le rólam. Bár azt mondták, és úgy gondoltam már én is magamról, hogy belőlem már soha nem lesz rendes ember, de megtörtént a csoda. A józan időszakban kezdett az Isten-képem is tisztulni.

– **Mivel foglalkozol legszívesebben?**

– Szívügyem a szenvedélybetegek segítése, de nemcsak hívőknek. Ha bejössz hozzám, és elmondod a szenvedélybetegséggel kapcsolatos tehetetlenségedet, akkor én nem az Istennel foglak megkínálni, hanem az elfogadó hozzáállással. A Katolikus Alkoholistamentő Szolgálat Közössé-

gében, amit vezetek, és a Gamma GT-ben persze benne van az önségítés is, mint minden hasonló közösségben. Nem arról van szó, hogy „hú, milyen ren-

des katolikus pap, ezekkel a nyomorult alkoholistákkal foglalkozik”. Az, hogy én ezzel a szolgálattal foglalkozhatom, az én józanságomat is ápolja és karbantartja, még 13 év után is.

A **Katolikus Alkoholistamentő Szolgálatot** 1985-ben Halász Endre római katolikus lelkész önkéntes munkatársai-val indította, alkoholproblémával küszködő embertársainak, valamint hozzátartozóinak megsegítésére. A lelkészi feladatokat 2000-tól Jakus Ottó római katolikus lelkész látja el. A Szolgálat tevékenysége elsősorban közösségi összejövetelek - többnapos lelkigyakorlatok, lelki napok - szervezéséből, személyes lelki gondozásból áll. A Szolgálat munkája a közösség erejére és támogatására épül. Később **Gamma GT** néven önségítő csoport indult szenvedélybetegek és hozzátartozók részére. "Csoportunk csupa olyan emberből áll, akik onnan jönnek, ahol Te most vagy: ittunk és majdnem behaltunk", olvasható a csoport honlapján. A Szendélybeteg-

segítő Lelki Központ a Szent Erzsébet KaritásZ Köz-pontban található Óbudán, a Kórház utca 37-ben.

FARKAS ISTVÁN

GONDOLATOK A HISZEK... CÍMŰ GYURKA BÁCSI ÍRÁSSAL KAPCSOLATOSAN

Akkor most van két meghatározásunk a *hisz* szóra: *a valóság* *egyezőnek, igaznak tekint, szubjektív bizonyosság az objektíve eldönthetetlen kérdésekben*

Az első állítás megismerhetőnek, a második nem-megismerhetőnek tekinti a valóságot, az igazat. És mindkettő megfelelő meghatározás. Egymásnak ellentmondó megállapítások hogy lehetnek igazak? Csak úgy és akkor, ha a meg- igekötőt, ami befejez, lezár, véglegesít, elhagyjuk. Az ismert és a nem-ismert így egy folyamattá válik. Egy skála két tartományává. Egy soha le nem záródó keresési folyamattá. Egyetlen feltétele ennek a folyamatnak, hogy folyamat, vagyis mozgásban lévő maradjon az, hogy mindig nyitott, befogadó maradjon a még ismeretlen felé. Hiszem, hogy van még több is, mint amit már ismerek! Van az elmém számára egy még sokkal szélesebb és mélyebb perspektíva, mert van még felette is valami. Kérdezni, örökké. Ma válaszolni és holnap újra kérdezni – ahogy Döry Pista írta a koant idézve.

Az ismeretlen be akar hatolni. A kereső ismerni akar. A folyamat, az emberi létezés. Három kulcspontja van. Az első a megfordulás. Tesuvah, metanoia – a gondolkozás megfordítása. Mások felébredésnek, ráébredésnek nevezik. Manapság a fizikusok és biológusok paradigmaváltásról beszélnek. Valami lassan megértődik – azaz értődik. A gondolkozás akkor változik meg, ha az évezredek ok-okozati logikát felváltja a „rég, elavult”, az analóg gondolkozás. Mi a téma, kérdezte valaki a csoporttalálkozó? A téma (a görög eredeti, régi-elavult értelem szerint) az, ami adva van. Mi van adva? Az, ami most van, amit látok, hallok, érzek, szagolok és ízlelek – az egyik oldalon. És az, ami van, az érzékszervektől függetlenül létezik – fenntart, épít, belém akar hatolni, át akar formálni, ki akar teljesíteni. Mindkettő - most! Hogy mindkettőt érzek-elem, ki kell fejlődjön egy új érzékszerv. Lelkiismeretnek nevezük, de azzal hogy

megneveztük, el is veszítettük, mert úgy gondoljuk, hogy nekünk az már megvan. Pedig ő tudja, hogy meg, nincs. Ő akar ismerni egyre mélyebben, szélesebben – ahogy lehetővé teszem számára. Ezért első lépés a megfordulás, ehhez az új érzékszervhez fordulás. Még nem értem, még csak érzem, de már tenni akarom. Pedig itt meggy félre minden.

Kell a második lépés. A meghalás. Ha valaki látja a valóságot – annak mindkét oldalát -, mert látása, hallása, gondolkodása megfordult, akkor látja, hallja, érti, hogy az ismerési folyamat mozgásának egyetlen akadálya van: az, aki már tudja, teszi, tanítja – azt a szintet, amit megértett és végsőnek elfogadott. Neki kell meghalnia. Nem a fizikai testnek! És ez a lehetetlen, a szinte lehetetlen most. Szerencsére csak szinte, mert a lehetőség még ott van mindenki-ben, és a gyerekek sorra születnek tisztán, romlatlanul. Újra és újra. A felébredés és meghalás módszere is továbbadódik – rejtve, titokzatosan, akár hazugságokon keresztül is – minden generációnak. Az újra és újra felbukkanó „csoportozásban” – ha már a „gimnasion”-okból kiszorult. És addig ne csináljunk semmit? – kérdezi a racionális. De, igen! Mindent, ami az élet-hez szükséges – és közben hagyni, hogy, ami be akar hatolni, az be tudjon. Közben! Naponta néhány percet, fél órát. Többre úgysem futja. De ez elég – tanítják keleten és nyugaton – a hétköznapi életben. Bentlakásosoknál persze más a mérce, de mi kint élünk és sokmilliárdan vagyunk!

És a harmadik lépés. Az újjászületés – amit szintén Krisztus tanított. Az ismerő és a befogadó együttműködése, hogy az ismeret, az értés, a lélek, a szeretet szabadon áramolni tudjon a világban a méltó, alkalmas közvetítőn keresztül. Nem kis feladat – de az egyetlen emberhez méltó feladat.

HOLLAI KERESZTÉLY

A NYOLC-BOLDOGSÁGRÓL – MÁSKÉPPEN.

A Máté evangélium 5: 3-12. verséig tartó szöveget rendszerint úgy szokták értelmezni, úgy elmélkednek róla, mint ha az Jézus egy hosszabb tanításának, a Hegyi-beszédnek az összefoglalása volna. Ezt még inkább kidomborítja az a gyakorlat, hogy gyakran csak egy-egy sort vesznek ki belőle az elmélkedés témájául.

Észrevételeim.

1. Ez a szöveg a Hegyi-beszéd elején áll. Ugyanez a helyzet Lukácsnál is [6: 20 – 47.], bár itt több szempontból is eltér az evangélista a Máté-féle szövegtől – tehát nem lehet mechanikus átvétel.

2. Tulajdonképpen itt 9 boldogság-mondás van. A kilencedik: „Boldogok vagytok, ha miattam gyaláznak...” Ez éppen az egyike annak a 4-nek, melyek Lukácsnál is előfordulnak, s hozzá még az is érdekes, hogy e mondásnál fordul át Jézus beszéde közvetlenül tegezőre, ahogy Lukácsnál a többi 3 mondást is halljuk.

3. Ha jobban odafigyelek, akkor igen furcsának találok, hogy Jézus beosztja az embereket: van, akié a mennyek országa lesz; van, akinek a földet ígéri; van, aki meglátja az Istent; van, akiket majd Isten fiainak tartanak; majd a 8. pontban ismét kiosztja a Mennyek országát; s végül lesznek olyanok, akiknek nagy lesz a jutalmuk a mennyben.

Az a benyomásom, hogy bármelyik mondáshoz hozzá lehetne kapcsolni bármelyik kadenciát!

Másrészt: mit jelent az, hogy éppen az övék lesz a föld – a Mennyek országa helyett?

Akié a Mennyek országa, az az Isten-fia, aki az Isten-fia, az magát az Istent is meglátja.

Kell-e nagyobb jutalom, mint bejutni a Mennyek országába? S azt hiszem, hogy csakis a Mennyek országában juthatunk maradéktalanul az Igazság birtokába!

4. Én így látom az akkori, s ottani helyzetet.

Jézus egyre híresebb ember lesz, egyre többen követik. Egyszer csak megfelelőnek tartja a pillanatot, s a helyet, hogy egy nagyobb tömegnek is szóljon. Látja az embereket, amint várakozóan tekintenek rá, látja az árvaságukat, látja a sokféleségüket is. Valahogyan szóba kell állnia velük, de úgy hogy megnyíljon a szívük, termékkennyé váljon a lelkük, hogy Ő is beléjük tudjon kapaszkodni, ill.: hogy egymásba tudjanak kapaszkodni. Ezért megszólítja őket, üdvözli őket. Kire-kire ránéz, szemmel megragad egy-egy csoportot és mond nekik valamit, valami olyasmit, aminek a hiánya leginkább sugárzik az arcukról. Arra nincsen e pillanatban lehetősége, hogy mindenkivel, egyenként békecsókot váltson, de meleg szavakkal átölelheti az egész sokaságot. Ez a 9 boldogság kilencféle embert ragad meg, emel fel az elenességből.

Másrészt: nem hiszem, hogy ott a sokaságban sok gazdag ember tolongott volna, hanem tudnunk kell, hogy az esszénusok önmeghatározása volt a „szegények” fogalom. Jézus látta, hogy e szektából is jelen vannak többen. Valószínűleg Kafarnaum környékén is éltek esszénus közösségek, mint ahogyan Izrael szerte máshol is.

Napjainkban a zenekari próba kezdetén a karmester kezét fog az első zenésszel, hisz nincsen arra módja, hogy egyenként mindenkivel parolázzon. Ezzel a kézfogással üdvözli az egész együttest; kapcsolatot teremt a zenészeivel, hogy a próba sokkal eredményesebb legyen, zárja az áramkört maga és a vele szemben ülő emberek között.

Azt hiszem, hogy ezek a boldogság-mondások is ilyen kapcsolat-teremtést szolgáltak Jézus részéről, s az igazi tanítás ezután kezdődött ott a hegyen.

NAGYPÉTER

DOMBI FERENC, A HANG (2.)

Ennek lényege a következő: *”Eredeti bűn az önzés és a felelősség-áthárítás. Ennek leoldása a gondolkodás-átalakítás az evangéliumok alapján, amelyet kontrollálatok kell a nevemben összejött közösségeitekben. Az alapalázat: úgy kiállni a meglátott jó mellett, hogy nyitottnak maradni annak a jobbnak irányában, amely Velem, Jézussal, az evangéliumaim alapján alátámasztható. Nincs tehát Tőlem származó új evangélium! Azért nevezem ezt alapalázatnak, mert csak*

erre épülhet fel minden, ami örök értékeket képes hordozni. Ez az első főparancs tartalma! Az univerzális hit: minden embernek joga van arra, hogy embernek tudja magát, és kötelessége, hogy embernek tartsa azt, aki embernek született. Ez a második főparancs tartalma! Ez a két pillére annak az új teológiának, amely alkalmas arra, hogy az imámban kért egység, az ökumené, köztetek is létrejöhessen (Jn 17;3-26)!... A HANG-könyvek tartalma ezt célozza meg! Ez az egyetlen Út, amellyel Én, Jézus, azonosítottam Magamat! Ennek ... a Földön a legnagyobb akadálya a minden vallásban megtapasztalható uralkodási vágy az emberek fölött.” (4608)

A HANG másik nagy értéke, hogy a feledésbe merült **párbeszédima** létjogosultságát hirdeti, és megtanít ennek a használatára. Számos szentírási hely is igazolja, hogy mindaz, ami épít, buzdít és vigasztal, kizárólag Isten szent Lelkéből források.

A párbeszédimáról így beszél Jézus:

”Ha hinnétek a párbeszédima valóságában, akkor ma is tudnátok beszélgetni Istennel! Részben szellemi restség, részben pedig kishitűség következménye az, hogy inkább kötött imákkal fordultok Istenhez, tehát mások által kigondolt párbeszédimával, mint saját szavaival. Az szintén sajnálatra méltó, hogy a mások által kigondolt párbeszédimáknak csak azt a részét szokták közölni az imakönyvek, amelyeket az imádkozó mondott valamikor Istennek, és azt a részét nem, amit Isten mondott az imádkozónak. Ennek oka az egyházakban történt hangsúlyeltolódás a szolgálatról az uralkodás irányába. Nem szeretik az egyházak hatalmasai, ha őket kikerülve közvetlenül szól Isten valakihez. Engem is azért végeztek ki, mert hangot adtam annak, hogy Általam az Isten mindenkire szólni akar közvetlenül (János 14;23)!” (1449)

III.

Prédikációiból is a HANG beszélt

Nem csak a HANG-levelekben, hanem nyilvános prédikációiban is a HANG beszélt Dombi Ferencből - a mondanivaló tartalmát illetően. Így prédikációira is érvényes volt az, hogy aki a médiumot hallgatja, az Jézust hallgatja. A magánbeszélgetéseire ez így már egy az egyben nem volt érvényes. Ekkor, mint HANG által átítatott médium beszélt másokkal. (2099) Prédikációiról magnófelvételek készültek, amelyek még kiadásra várnak.

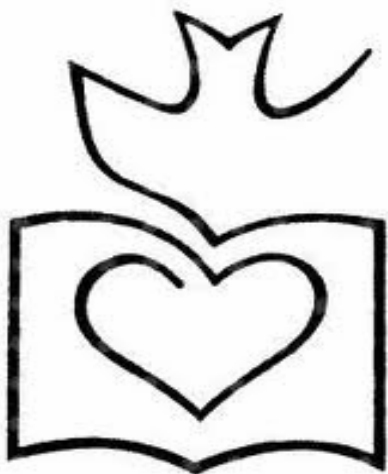
IV.

Az Égi Béke a Földön és a Béke Királynője

A HANG tanításai a megjelenésüket követő években e címszó alatt hangzottak el Dombi Ferenc ajkáról: Égi Béke a Földön. Ez tartalmát illetően gyümölcse annak a gondolkodás-átalakításnak, amely nélkül az önzés és a felelősségáthárítás eredendő bűnét nem oldhatjuk le magunkról. A HANG lényege az, hogy a gondolkodásunk átalakítása nélkül nem lehetünk boldogok.

Az Égi Béke a Földön tanítás a szándékát tekintve ugyanaz, mint amikor a Szűzanya – Lourdesban reggel, Fatimában délben és Medjugorjében este – az eredendő bűn nélküli Béke Királynőjeként mutatkozott be világnak - csak más változatban. E kettő egymást hitelesíti, mindkettő Isten legnagyobb áldásai közé tartozik ma a Földön élők számára! (3898)

Dombi Ferenc egyébként a Szűzanyával is szoros kapcsolatban állt, nagyon tisztán ismerte Mária benső

értékeit, és a legtöbb kegyelmet Tőle kapta. (3637)

V.

Miért ő?

Nem tudhatjuk, hogy miért Őt választotta Jézus korunk médiumának. Ahogy egyik kérdezőnek mondja, „Arról sem számoltam be, hogy miért választottam apostolaimnak azokat, akiket annak választottam. Nem tartozik rátok e választásom. Isten világot átfogó terveit még az ég angyalai sem tudják teljesen kimerítően átlátni. Erre csak maga az Isten képes! Médiumom tudja, hogy van nála a világon jobb is, okosabb is, szebb is, tökéletesebb is. Ezt ő tudja. Legyen ez neked is elég.” (4576)

A médium egyedi szerepére egy másik HANG-levél utal: „Ha ő nem lenne, akkor ezt nem mással tenném, hanem nem tudnám megtenni! Azok a tulajdonságok, megtapasztalások, melyekre a Hang-könyvek megjelenéséhez szükség volt, csak abban a légkörben, csak abban a talajban érhetek be, amelybe ő beleszületett! Ő kétségtelenül megszületett volna, csak nem ilyen áldásos szerep vállalásával.” (1249)

Jézus szerint egyébként „nem volt még katolikus pap a világon, akin keresztül úgy közvetítette volna a gondolatait, mint őáltala.” (1547)

VI.

A médiumitásáról

Jézus már gyermekkorától készítette őt a médiumi feladatára. (546) Dombi Ferenc közel ötven évig foglalkozott Jézussal, mielőtt felszólítást kapott volna arra, hogy hiteles tanúságot tegyen Róla. (4445)

Meg tudott szólalni benne a HANG-nak kérdéseket feltevők lelkiismerete. De amíg bennük sok zavaróállomás volt, addig benne tisztán szólalt meg a kérdező ember lelkiismerete! Ez volt az ő egyik karizmája! **Emellett megkapta a tanításnak, a szellemek megkülönböztetésének és a nyelveken való imádkozásnak a karizmáját is, beleértve ennek megértését is.** (1869)

Mindezek mellett olyan bölcsességgel rendelkezett, amely képes volt más emberek problémáit átlátni, és helyére rakni a megválaszolatlan kérdéseiket. (399)

A spiritizmus és a józan ész magas fokú harmóniája testesült meg benne.

A HANG-tól tudjuk, hogy egy sugallt ember egyáltalán nem jobb annál, mint az, aki más feladatot kapott a Lélektől. Ugyanakkor a HANG médiumának sokkal nagyobb volt a felelőssége azoktól, akik tőle eltérő szerepet kaptak. (3514)

A feladatát illetően a lényeg nem is az, hogy ő milyen volt, hanem az, hogy ő kié volt, és mit mondott. Ő pedig Jézusé volt, és azt mondta, amit Jézus Lelke sugallt neki azért, hogy továbbítsa azt az emberek felé. (3514)

Az emberi gondolkodásmóddal szemben azt hirdette, hogy Isten szemében nincs kis és nagy szerep, csupán jól vagy rosszul eljátszott szerep. Ezt mondja a HANG is több helyen. Íme egy idézet: „Hidd el, a te fakanalad és a médiumomnak adott képesség teljesen azonos erkölcsi értéket hordoz. És ha te nagyobb szeretettel forgatod a fakanaladat, mint médiumom a Tőlem kapott képességét, akkor te messze felülmúlod őt!” (4059)

VII.

A hitelességének alapjai

Dombi Ferenc hitelességét három fontos alap biztosította. Az egyik az, hogy elvégezte a teológiát. A másik az, hogy nyitott és imádkozó ember volt. A harmadik pedig az, hogy ami rajta keresztül, mint HANG, le lett írva, mindenhol összhangban van az evangéliumokkal. (3431)

Tudta, hogy minden írás, így a HANG-könyvek is, csak annyiban lehetnek hitelesek, amennyiben ennek a feltételnek megfelelnek. A HANG-könyveknél erre nagyon vigyázott. De nem csak ő. A HANG-levelekből kiderül, hogy maga Jézus is nagyon vigyázott e könyvek tisztaságára! (3123)

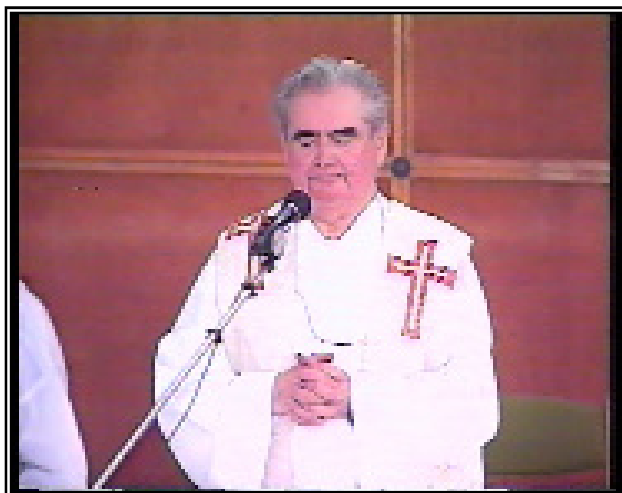
A fentiekén túl a hitelességét az támasztotta alá, hogy Jézus médiumaként kemény próféta sorsot, a Jézussal való sorsazonosságot kellett vállalnia. (2220) A józan ész alapján inkább ódzkodik az ember az ilyen próféta sorsától, mint vágyik utána! Ő sem kereste magának ezt a szerepet, élethelyzetet. (1529)

VIII.

Üldöztetések

Tisztában volt azzal, hogy a sorsa meg van pecsételve! Tisztában volt azzal, hogyha Jézust üldözték, akkor ezt ő sem kerülheti ki. (1316)

Ennek egyik oka, hogy a HANG a keresztény egyházak

vezetőit komoly kritikával illeti. Jézus e könyvben elmondja, hogy neki semmi köze ahhoz a kereszténységhez, amelyben ember embernek gyilkosa; amelyben az Ő nevében pontosan az ellenkezőjét teszik annak, amit Ő tett és tanított; amelyben az alá-fölrendelés dominál, és nem az, hogy mi mindannyian egymás testvérei vagyunk, és ahol szolgának nevezi magát az, aki uralkodik, és aki szolgál, az már nem is ember, legfeljebb laikus! (1411)

Voltak és vannak olyanok, akik nem tudnak Dombi Ferenc ellen értelmes érveket felhozni, így hát próbálják minősíteni, lejáratni és befeketíteni. Mindezt azért, hogy az emberek ne vegyék komolyan Jézus általa mondott tanácsait. (1316)

Mások hiúságból, hatalmi vágyból, irigységből eretnekség gyanújával próbálták vádolni még életében, de Jézus ezeket a támadásokat mindig visszaverte. (3456) A HANG-ot az evangéliumi tanításaival igazolta.

IX.

Milyen volt?

Dombi Ferenc alkatilag nagyon hajlamos volt arra, hogy hitvitákba bonyolódjék, de Jézus nem engedte ezt. Ha életének korábbi éveiben néha mégis átlépte a megengedett

határt, akkor nem a szeretet és béke, hanem a szeretetlenség és békétlenség légkörét szenvedte. Ilyenkor igazán csak ő tudta, hogy milyen lelki szenvedéseket kellett átélnie. Amit nem tanult meg Jézus szavai által, azt a szenvedéseiből kellett megtanulnia. Így nevelte őt Jézus arra az erkölcsi magatartásra - tanításának legfontosabb kijelentésére -, hogy "Szeressétek inkább ellenségeiteket" (Lukács 6;35)!

„E kijelentésem, sajnós, minden felekezetben hangsúlyárnyékba került, pedig ennél lényegesebb mondanivalóm nincs, nem is volt, és nem is lesz soha! Csak azok a médiumaim hitelesek, akik ezt hirdetik. Aki nem ezt hirdeti - lehet az akár a római pápa -, az nem hiteles médiumom!” (1679)

Dombi Ferenc a médiumitása kezdetén még azt sem tudta, hogy két hónap múlva lesz-e, és hol lesz fedél a feje fölött. Végül egy Bokor közösségi tag budapesti lakásába költözhetett, ahol esténként kisközösségek gyűltek össze nála. Azok közül néhányan, akik hosszabb ideje és komolyan tanultak mellette, megközelítőleg azonos színvonalon kezdték hallani Jézus HANG-ját, mint ő maga. (2515)

Rengeteg időt töltött a kérdezők leveleinek megválaszolásával. Nyugdíjasként misézett Budapesten és Inárcson, előadásokat tartott országsszerte, és intézte a HANG-kötetek megjelenését, terjesztését. Alig maradt ideje arra, hogy önmagával foglalkozzon. (2515) A könyvein, ruháin és számítógépén kívül alig volt valamije. Ha adományként pénzt kapott, azt általában indiai gyerekeknek postázta tovább.

A HANG írásakor boldog nyugdíjasként élte az életét úgy, hogy még kápláni rangja sem volt! (2059)

Helyzete ilyen értelemben volt figyelemre méltó. Nem azért, mert kiváltságos helyzetben volt Jézus médiumaként, hanem azért, mert megmutatta, hogy a másokért éléshez, az önfeladáshoz olyan égi erők csatlakoznak, amelyek még a legnehezebb körülményeket is elviselhetővé teszik (Lk 9;24). (2515)

Életútja azt bizonyítja, hogy példamutató alázattal és bátorsággal rendelkezett. Nyitottsága révén kész volt a meglátott jót még jobbra lecserelni és Jézus tanításait bátran képviselni, felvállalva ennek következményeit. Nagyon igaz volt rá ez a HANG-levél:

„Az alázat nem önmagatok leköpködése. Az alázat nem engedelmség, tehát nem a kaszárnnyák világa. Az alázat két összetevőből áll, és a két összetevőt egyé olvasztó erőből. Az egyik összetevő az az elszántság, amely vállal minden szenvedést, megpróbáltatást a meglátott jóért. A másik összetevő pedig az a nyitottság, amely mindig képes leváltani a meglátott jót, ha jobbat, tehát Rám hivatkozva jobbat mutatnak neki. Az egyé olvasztó erő pedig az öntudat! Valamit képviselni csak öntudattal lehet! Az alázatos ember a legnagyobbat, az Istent képviseli, tehát a legnagyobb öntudattal kell rendelkeznie, s nem lehet a világon sem egyházi, sem állami hatalom, ami előtt meghajolna olyan értelemben, hogy emberi tekintély irányíthatná! A valóban alázatos embertől minden hatalom nagyon fél! Az alázatos embernek nincs veszténivalója, mert azzal az öntudattal hordozza Istent, hogy Isten hordozza őt! (2059)

Magatartása egy olyan belső szabadságból adódott,

ami nélkül az ember boldog nem lehet. Szeme vidám sugárzása Jézus tiszta tanítását hitelesítette a HANG-ban. Akik személyesen ismerték, tudják és gyakran mondják is, hogy benne egy igazán boldog embert láttak életükben.

Bármilyen személyes problémát meg lehetett vele beszélni, nála soha nem érezte az ember, hogy ez kellemetlen. Ha kellett, keményen tudott fogalmazni, de véleményét mindig úgy tudta elmondani, hogy soha senkit sem sértett meg.

Kiváló humora volt. A kisközösségeiben töltött idő nem csak értelmet megnyugtató módon, hanem meleg és vidám légkörben zajlott.

Nem atyának szólíttatta magát, hanem Feri bácsinak.

X.

A HANG kontrollja

Tudatában volt tökéletlenségének, nem tartotta csálhatatlannak magát. Amikor Jézus beszélt általa, akkor nem elégedett meg azzal, hogy meghallja, amit Ő belülről mond neki, hanem azt állandóan kontrollálta is az evangéliumokkal. Folyamatosan hangoztatta környezetének, hogy ha valaki az evangéliumokból idézve, azokra hivatkozva cáfolja a HANG-levelek bármelyik kijelentését, akkor ő azonnal kész helyreigazítani azt, amit leírt. A kontrollt illetően ugyanakkor nem érdekelte őt sem Pál, sem más próféta, ha Jézus szólt hozzá. Ha a prófétákra hivatkozva mondott ellene valaki a HANG szavainak, akkor azt mondta, hogy elég baj az a prófétára nézve, és esze ágában sem volt korigálnia Jézus szavait! (1185) A Bibliában rangsorolt, és minden prófétát, így önmagát is Jézus evangéliumi tanításain mérte le.

Hálás szívvel megköszönte volna, ha az általa nyilvánosságra került sugallatok bármelyikéről egy hozzáértő személy Jézusra hivatkozva, Őt idézve bizonyítani tudná, hogy írásai tévedést tartalmaznak, de nem volt ilyen az életében. (3456) (Erre írásban is kérte azt a püspököt, Paskai László bíborost, aki a misézéstől indoklás nélkül eltiltotta őt, de választ nem kapott.)

XI.

Betegsége

A betegség leleplező erejű, mindig megmutatja, hogy mi lakik a szívekben! Dombi Ferenc a halála előtt 4 évig súlyos betegségben szenvedett, folyamatosan csuklott, 2 év után megműtötték, állapota ennek ellenére sem változott, csak lefogyott több mint harminc kilót. Nem tudták megállapítani betegségét, egyes orvosok megmagyarázhatatlan, misztikus betegséget, mások gégerákot emlegettek, neki azonban esze ágában sem volt szóba állni olyan istenkáromló gondolatokkal, hogy állapotáért a környezetét tegye felelőssé. Isten iránt megnyilvánuló szeretete, töretlen hithűsége még ebben az igazán embert próbáló állapotban is példaképpül szolgált a környezetének. Élete lezáró szakaszával azt bizonyította, hogy a Jézus által bemutatott szeretet nem a testi állapot függvénye! (4731)

XII.

Az egyházak urairól

A HANG szerint az egyházak urai elsősorban nem Jézus vágyainak beteljesülését akarják, hanem saját hatalmi pozícióik biztosítását. Ezért menetelnek mindig együtt a mindenkori világi hatalommal! „Ezért volt bátorságom egyértelműen, a jövőt szem előtt tartva, kijelenteni, hogy nem lehet jobb sorsa a tanítványaimnak, mint Nekem adatott

/János 15;20!/” (1707)

XIII.

Üzenet a laikusoknak

A HANG-ban Jézus a hívőket így biztatja:

„Meg kell tanulnotok nemcsak hinni abban, hogy bennetek vagyok Lelkem által, hanem abban is, hogy működni akarok általatok a Földön. Ki kell nőnötök azokat a mankókat, amelyekre eddig ugyan szükségetek volt, de most már tudnotok kell járni saját lábatokon. Ez azt jelenti, hogy az Engem dicsőítés, a Hozzám fordulás nincs papokhoz kötve. Mindenki által tudok szólni és cselekedni, aki esztét és szívét egyaránt használni szokta az Én érdekemben.

Nem a félelem lelkét kaptátok, hanem a fogadott istengyermekség Lelkét. Ha lesz bennetek bátorság arra, hogy Velem közvetlen kapcsolatban, az Én Lelkem sugallatát kövessétek, akkor papok nélkül is gazdagodni tudtok Bennem. Ha nem lesz erre bátorságotok, akkor nem lesztek jó tanítványaim.

Amint a világi életben nemcsak fogyasztói réteg van, hanem termelői is, pontosan így, ti eddig csak fogyasztói réteg voltatok a kegyelem rendjében. Vállalnotok kell, hogy termelők legyetek! Vagyis, a bennetek élő Lelkem hatására jöjjetek össze, beszélgetsetek Rólam, imádkozzatok a világért, és úgy foglalkozzatok tanításommal, ahogy azt Én az evangéliumokban meghagytam nektek. Ne féljétek! Nagyobb tévedésekbe nem fogtok kerülni, mint amiben papjaitok vannak. Az Én Lelkem nem akar ki! Jobban szeretlek Én benneteket, mint ti gondoljátok. Várom, és elvárom, hogy a Lélek gyümölcseit teremjétek. /Galata levél 5; 22-25/.” (571)

XIV.

A Biblia mellett a helye

A HANG-könyvről pedig így beszél Jézus:

„A Hang-kötetek annyira az Én szavaimat tolmácsolják, hogy méltán nevezhetők Szentírásnak! Bárhol felütöd, mindig találsz benne olyan gondolatot, amely pontosan neked szól. Én mestere vagyok annak, hogy amikor egy embernek szólok, azt mindenkinek mondom. Ebben Én utolérhetetlen vagyok.

A Hang valóban az Én szeretetemet akarja közvetíteni igazságban, és az Én Igazságomat szeretetben mindenki felé!

Ha az emberek ismernék e könyvek erkölcsi értékét, nem lenne olvasni tudó ember, akinek könyvei között e könyv ne lenne ott a Biblia mellett! Tehát szinte minden gondolata neked is szól!” (732)

„Használd ki ezeknek tartalmát, mert azért íródtak, hogy gyakorlati tanácsot, erkölcsi útmutatást adjanak nektek, Istent keresőknek. Szentlelkem egyedülálló módon tud jelenleg hozzátok szólni e Hang könyveken keresztül! Egyedülállóságát elsősorban tartalmának tisztaságában és közlésemnek egyediségében értem. De nemsokára eljön az idő, sőt már itt is van, amikor egyes tanítványaim természetes lelki alapállásként fogják képviselni azt, ami ma még rendkívülinek számít!” (4697)

Olvassuk és tanuljunk tőle tehát mindannyian:

Dombi Ferenc **Jehova Tanúi**

A Jehova Tanúi mozgalom, mely a XIX. század második felében született Amerikában, a szekták paradicsomában, a többi mozgalomhoz hasonlóan, a Bibliát bálványként kezelik, s úgy gondolják, hogy abból amit kiolvasnak, az számukra Isten üzenete. **Ezek az emberek nagyon beszűkült gondolkodású és nagyon jámbor emberek**, akik óriási anyagi háttérrel rendelkeznek Amerikából, s vezetőiket vakon követik. E mozgalmat Russel indította el 1879-ben. Az Őrtornyot (Sion Őrtornya = Zion's Watch Tower), ami 193-tól "Jehova királyságát hírül adó Őrtorony" címen jelenik meg, a Jehova Tanúi tévedhetetlennek tartják. A mozgalom székhelye ma Brooklinban van. Alapítója Russel, már 1909-ben ide költözött. Jó hírnevét megtépázta, hogy hatvanszoros áron adott el bizonyos "csodás" gabonaszemeket, felesége pedig törvényesen vált el tőle önzése, hatalmaskodása és hűtlensége címén. - Erről bővebben olvashatsz Giuseppe de Rosa: Vallások, szekták és a kereszténység c. könyvében. Annyit mondhatok még róla, hogy bár várja, de még nem kapta meg a lehetőséget arra, hogy újjászülessék. Ő maga éretlennek bizonyult saját életének átvilágítására, ezért mások döntenek majd jövőjéről sorsáról. Sajnos, nem egyedüli a téren. Nektek tudnotok kell, hogy az a bálványimádás, mely nemcsak a Jehova Tanúit jellemzi a Szentírással kapcsolatban, éppen azért nem fogadható el irányítóként, mert nem felel meg az Általam sugallt valóságnak. Már beszéltem nektek a kinyilatkozás négy formájáról, mely szerint első a teremtés, második a sugalmazás, harmadik pedig a megtestesülés. (A negyedik pedig ez után jön, a színről színre látás). A második tehát a sugalmazás örökké tart, mert Lelkem. Tehát nem a Biblia a forrás, hanem a Lelkem által sugalmazó jelenlétem bennetek és azokban, akik nektek hagyományként adják tovább a bennük sugallt gondolatokat. Így maga a Biblia, mint a szent hagyomány terméke, nagyon előkelő helyen van az Engem ismertető eszközök között, **de nem a legelső**. A Biblia segítheti, de nem helyettesítheti az Én munkámat bennetek. **A Jehova Tanúinak nagy értéke, hogy komolyan veszik azt, amit igaznak tartanak, de csökkenteni ezt az értéket az, hogy éppen beszűkültségük következtében vehetik komolyan a Biblia fundamentalista módon való kezelését. Sajnos azt is meg kell mondanom, hogy bizony hamisítják is a Bibliát.** Vezetőik számára nem jelent gondot az, hogy ahol Én jelen időt használtam, pl. Jn. 8:58-ban, ott ők múlt időt használnak egyes könyvekben, mikor idéznek. Pl. "A legnagyobb EMBER, aki valaha élt" c. tankönyvükben. Fontos, hogy ne lógjanak ki abból a skatulyából, melybe próbálnak beleilleszkedni. De van még pár hely, melyet azért kénytelenek hamisítani, mert másképpen ellentétbe kerülnének önmagukkal. Giuseppe de Rosa könyvében megtalálhatod ezek egy részét. Mindez nem von le semmit azok buzgóságából, aki időt és fáradságot nem kímélve törekszenek képviselni az általuk felismert igazságot. Legtöbbjük nem vétkes tudatlanságban szenved, hanem olyan tudatlanságban, melyről nem tehet, de igen is tehetnek azok a különböző egyházak vezetői, akik bár vezetőknek, főpapoknak mondják és mondatják maguknak, de életükkel cáfolják Lelkem gyümölcstermő munkáját. **Nagyon szeresétek a Jehova Tanúit is, de merjétek kimondani, hogy nem a Biblia a forrás, hanem a Szentlélek, aki bennetek értelmetek és akaratotok által működni akar.** Engem semmiféle intézmény nem képes beszűkíteni önmagába. A Jehova Tanúi sem foglalhatnak le maguknak. Én személyek-

ben gondolkodom, és nem intézményekben, és nem tanokban. Én SZERETETBEN gondolkodom. Minél többet vállal ebből magára valaki, annál közelebb van HOZZÁM! Haszontalan időtöltés olyanokkal beszélni, akik bálványimádók és azok is akarnak maradni. **Jehova Tanúi bálványimádók! A Bibliát tartják istenüknek!** Sokkal bedeszázottabb gondolkodásúak, semmint megértenék, hogy nem a Biblia az élet forrása, hanem a Szentlélek, és nem a betűk hordozzák legjobban Isten információit, hanem a józan ész! Ne érts félre! Nem az értelemre kell építeni, hanem a bennetek működő Lelkemre kell hangolnotok a józan értelem felhasználásával. Nektek adatott tudni Isten országának titkait (Márk 4:11)! **Nincs tehát értelme győzködni olyanokat, akik csak tanítani akarnak másokat, de tanulni nem akarnak másoktól csak önmaguktól.** Én csak gondolkodni akaró emberekben tudok gondolatokat ébreszteni annak érdekében, hogy lássák hogyan lehetnek boldogok. Azok a szegény gyermekeim, akik magukat Jehova tanúinak nevezik, már annyi csalódáson mentek át pár évtized alatt, hogy a józanabbak közülük már nem mernek jósolni. Azok, akik szeretnek ijesztgetni, és szeretik, ha különböző felekezetek hibáit, bűneit belevetítik a Jelenések könyvének bizonyos képeibe, - könnyen teszik azok, akik mögött még nincsenek évezredek, csupán évek -, arra mindenképpen jók, hogy ne akarják elfásulni azokat a lelkeket, akik kiábrándultak már saját felekezetükből, s most örülnek, hogy bibliai magyarázatra találhatnak saját elmarasztaló ítéletük alátámasztására és saját lelkiismeretük megnyugtatására. Aki nem a fejével, hanem más testrészével gondolkodik, azzal nem tudok mit kezdeni. Ezért veszélyesek a narkotizálások. **Ezért kell tudnotok, hogy nem a Biblia az Általam felkínált élet forrása, hanem a Szentlélek, aki a józan eszettek által akar szólni hozzátok.** Az a csoport éppen ezt lépte át, ezt tette félre, s így lett a Bibliára hivatkozva bálványimádó. Legtöbbjüket menti a jó szándék és az ebből fakadó nagy ügybuzgalom, ami jellemzi őket. **Senkinek sem ajánlanám, hogy hozzájuk kapcsolja az életét!** Azért nem, mert már eddig is mérhetetlenül sokat csalódtak, és ezután is olyan csalódások érik őket, amelyeket nem kárpótol az a pillanatnyi biztonsági, bódultsági érzés, mely a jellemzőjük. Saját felekezetében kiállni és vállalni a tanúságtevést Mellettem, vállalni a megaláztatást, bizony ez az állapot nem vonzó, sőt fölül is múlja ez a kilépők erejét. Nem képes átlagember vállalni ezt saját felekezetében. Ezért olyan társasághoz csatlakozik a jó szándékú, felekezetéből kiábrándult, vagy abba soha bele nem ábrándult ember, ahol nagyon beszűkülten szabad csak gondolkodni, és fanatikusan hinni kell a vezetők írásmagyarázatainak. Van ennek is értéke. **Mert valamire legalább rátette az illető az életét!** A butaság nagyon sok embert visz a mennybe. De ettől a butaság még nem lesz erény! Nem az a boldog, aki sokat tesz, hanem az, aki mindenkit és mindenkor nagyon szeret. Ennek pedig az ellenségszeretés a próbája!

KIRÁLY IGNÁCZ

CSALÁD ÉS KISKÖZÖSSÉG

Először el kell valahogy helyezni a fogalmakat. A közösség, mint emberekből álló szociológiai alakulat magában foglalhatja a családot is, mint kisebb létszámú sajátos ismervekkel bíró közösség. A család azonban a személyesség hangsúlyozottabb vérségi köteléke folytán az életünk belsőbb köre. Mindenképpen belsőbb, mint egy nagyobb közösség, mint amilyen a Bokor, az Egyház, a társadalom stb. Akkor is belsőbb, ha az Isten Országának hirdetése szempontjából, az életünk hivatása oldaláról nézem a kérdést. Emellett szögezzük le: a család és a kisközösség olyan emberi kapcsolatok rendszere, mely rendszerben a lényeges elemek tekintetében nagy mértékű átfedés van. Mindkettőben a személyiség alakulásának, fejlődésének kiemelt helyét látjuk. Mindkettő létkérdés a tekintetben, hogy egymásra figyelő, egymásra rászoruló és együttműködésre hajlandó emberek személyes döntéseire épül. Mindkét formációban a tagoknak fel kell zárkózniuk a közös normákhoz. Mindkettő teljes embert igényel az ember egyéni kiteljesedése érdekében. Mindkettő eszköz az Istennek tetszésre törekvő életünkben.

Koncentrikus körben gondolkodás helyükre segíti dolgainkat az idő, energia ráfordíthatóság tekintetében. Az életünk körei minél nagyobb átmérőjűek, annál kevesebb időt, energiát tudunk rájuk fordítani.

1. kör: **Isten és én.** Legbensőbb, a lelkiismeret fejlődő erőterének világa ez, mely feltöltődésének mértékében tud hatni a további körökben.
 2. kör: **Isten, én és hitvestársam.** Az egy felé néző nő és férfi közössége ez, mely az Isten felé irányulva tekint egymás szemébe is.
 3. kör: **Isten, hitvestársak és gyerekek.** Családdá akkortól leszünk, mikor gyermekünk születik és addig vagyunk az, ameddig az utolsó is ki nem repül.
 4. kör: **a kisközösségek és a Bokor köre.** Az 1. 2. 3. körök tagjainak személyes, szabad választásából alakult és működő alakulat. Az egyéniségek sokfélesége, és az Istenre figyelés bokros sajátosságai által meghatározott személyek közösségi sejtrendszer.
- 6... stb. kör: az Egyház, a lakóhely, a társadalom...

Fejlődést erősítő tényezők a család és közösség tekintetében. Szülők együtt és/külön a kisközösségben feltöltődnek, gondolatokat ütköztetve csiszolódnak, megnyílás mértékében kontrollt kapnak életük alakulásában. A gyerek szülői támogatással, vagy anélkül, a maga elfogadó betagozódásával, növekedvén pedig saját választó döntésével kerül kisközösségbe. A családi egy irányba tekintés mellett szükségyszerűen megjelenik a gyerekek személyes szárnypróbálgatása minden szinten. A mindent megkérdőjelezés az egyéniségek kialakulásának velejárója. A közösség nagy jelentősége éppen abban van, hogy kortárs csoportban kerülhetnek helyükre a dolgok úgy, hogy a gyermek saját döntésnek élheti meg az Istenre figyelő életformát. Ami otthon a „vízcsapból is folyik”, az kisközösség baráti erőterében saját döntések gyümölcsevő érik.

Fejlődést gyengítő tényezők jelentősen gyengülhetnek, ha a család és a közösség harmonikus együttműködésre képes. A családot üzemeltető szülők és a kisközösségek vezetői

rugalmasan, de együtt kell működjenek. A szülők közösségi hitelességének jó mutatója, hogy milyen mértékben és milyen gyakorisággal bízzák másokra gyerekeiket. Hitelességet rontó jelenség, ha a család otthoni közérzetét rombolja a szülők aránytévészett közösségi munkája. Nem a testvérek nyakára és nem a nagyszülők szabad kapacitására szülünk. A közösség pedig nem a rendezendő házastársi és családi problémák előli menekülés fóruma.

Családjainkra épülnek közösségeink. A hegyre épült várossal akkor leszünk vonzó jelek, amikor a még ott nem lévők azt látják, hogy nekünk felettébb jó ott élünk.

HABOS LÁSZLÓ SZELÍDEK BILINCSBEN

Áthaladtak a vasrácsos átjárón, majd megálltak a tárgyalóterem ajtaja előtt. Üres volt a folyosó, csak ők álltak ott ketten, az őszes hajú idős fegyőr, meg a fiatal, szemüveget viselő, előzetes letartóztatásban levő fiú. Rövid ideig mindketten a tárgyalóterem becsukott ajtaját nézték, majd a törzsörmester tekintete tovasiklott a folyosó falán hátra egészen a vasráccsal lezárt átjáróig. A fiú tekintete továbbra is a tárgyalóterem ajtaján pihent. Diószínűre pácolt keményfa ajtó volt sárgaréz kilincsel. A kilincsen egy fatábla lógott vörös selyem-zsinóron. A tábla el volt fordítva. Az ajtóra szemmagasságban egy réztábla volt felcsavarozva *Tárgyalóterem* felirattal. Az idős fegyőr szemmel láthatóan nehezen viselte a várakozás perceit. Forgatta fejét, és egyhelyben maradt lábát többször kissé megemelte, majd letette a kövezetre. Minden bizonnyal szeretett volna már túl lenni a tárgyaláson, s a számára meglehetősen lassan telt munkanapon. Az ideig hat tárgyalást ült végig. Hat Jehova tanúja valóságos katonai szolgálat-megtagadó felett mondta ki a katonai bíróság az ítéletet. Végighallgatta mind a hat fiatalember mondandóját az utolsó szó jogán, s szemügyre vette arckifejezésüket, amikor meghallották a rájuk kirozott ítéletet. Aznap a bíróság nem mérlegelt, mindegyik előzetes letartóztatásban levő fiatalembert bűnösnek találta, és kettő év és nyolc hónap fogházbüntetésre ítélte. A smasszer tekintete megpihent a fiú arcán. A tárgyalására váró fiatalember nyugodtan állt az ör előtt. Lassan felemelte bilincs szorította kezét, s jobb kézfejének mutató ujjával megigazította fémkeretes szemüvegét. Az

idős smasszer tekintetét a fiú arcán hagyva kérdezte, hogy vár-e hozzátartozót a nyilvános tárgyalására.

A fiú nemleges választ megengedett fejével jelezte, s közben az ajtón lógó elfordított fatáblára pillantott. Megpróbálta magában elképzelni a lakkozott fadarabba faragott betűket a *zárt tárgyalás* feliratból. Egy távoli ajtó kinyílt, majd lépések zaja törte meg a folyosó csendjét. A bíróság tagjai igyekeztek a tárgyalóterem ajtaja felé. A katonai bírák tagjai a letartóztatottat, a letartóztatott fiú pedig a bíróság tagjait figyelte, amíg azok be nem léptek sorban, egymás után a tárgyalóterem ajtaján. A smasszer két lépést tett az előtte éppen becsukódott faajtó irányába, majd hirtelen megállt. Rövid idő elteltével egy öltönyös férfi igyekezett a folyosón. Mielőtt kezét a tárgyalóterem ajtajának sárgaréz kilincsére helyezte volna, megállt a fiú előtt, s annak szemébe tekintve közölte nevét, és a tényt, hogy ő a bíróság által kirendelt védőügyvéd, s a tárgyaláson ő válaszol a bíróságnak, majd eltűnt az ajtó mögött. A fiú nem tudta megjegyezni az illető nevét, mivel az motyogva beszélt, csak annyit értett meg a bemutatkozásként mondott névből, hogy *András*. Majd rövid idő múltán kinyílt a terem ajtaja. Az ajtóban megjelent fiatal katonafiú a letartóztatott nevét mondta, mintegy felszólításként, hogy lépjen be a tárgyalóterembe.

A fegyőr levette a fiú kezéről a bilincset, és elindultak a padosok között. A szemközti pulpitus mögött három katonatiszt állt. A jobboldali asztal mögött egy főhadnagyi rangban levő ügyész, a baloldali asztal mögött pedig, az imént igazából meg nem ismert védőügyvéd állt. A fiú megállt a vádlottak padja előtt, egy méternyire mögötte a fegyőr is. Az ülnök elmondta, hogy az előzetes letartóztatásban levő vádlott bírósági tárgyalása következik. A tárgyalás a megszokott eljárás szerint zajlott. A vád képviselője, a kopaszodó főhadnagy ismertette a vádirat szövegét. A fiú figyelmesen hallgatta az alkotmányban rögzített hosszú törvénycikkelyek felsorolását, amelyeket ő, mint vádlott nem hajlandó teljesíteni. Nehezen körülírható boldogsággal nyugtázta a lelkiismeretével összeegyeztethetetlen törvények egymás utáni felsorolását, melyeket egyre emelkedettebb hangon sorolta az ügyész, amíg be nem befejezte mondandóját.

Egyetlen pillantást sem vetett a fiúra. A bíróság felé fordulva ült le székére. A védelem nevében nem igazán meggyőző lelkesedéssel kezdett mondandójához az ügyvéd. Mindösszesen felolvasta a vádlott addigi életéről összegyűjtött tényeszerű megállapításokat. Elvégzett iskoláinak felsorolása után a munkáltatótól beszerzett jellemzést közölte. A nem várt dicsérő szavak kellemes érzéssel töltötték el a vádlottat. Ezt követően került sor a vádbeszédre, melyben a katonatiszt kitért a vádlott Katolikus Egyházhoz való tartozására, s a tényre, miszerint a nevezett egyház mennyire nem ért egyet a hazaelenes magatartással, és azt igazából el is ítéli. Az addig unottan szemlélődő smasszer felfigyelt az előtte álló letartóztatott vallási hovatartozására, és az addig-aknál alaposabban vette szemügyre. A további vádbeszédben az ügyész fennhangon említette az állampolgári kötelezettségek megtagadásának tényét, amelyet ő a szocialista társadalom elleni megbocsáthatatlan bűncselekménynek tart. Egyben kérte a tisztelt bíróságot, amennyiben a vádlott nem vonja vissza kijelentését, a törvény teljes szigorral sújtson le rá. Ezen felül kérte még, hogy a bűncselekmény ítéletének súlyossága legyen vissza-tartó erő az esetleges további katolikus vallású katonaságot elutasító fiatalember számára.

A vádlott nyugodt hangon közölte, hogy önszántából, meggyőződéssel vállalja kijelentését és annak felelősségét. Az ügyész egyre lendületesebben folytatta a bűnösség igazolásának tényét a katonai eskü szövegének pontokba szedett felidézésével. A fiú a pontokba szedett emberszeretet elleni magatartásra kényszerítő szövegek hallatán elmosolyodott, és az utolsó szó jogán elhangzott mondandójában kitért azon pontokra, melyek miatt nem hajlandó katonai esküt tenni. Miután a bíróság kissé elfáradt tagjai meghallgatták a vádlott kijelentését, miszerint nem tartja magát bűnösnek, visszavonultak ítélethozatalra. A bíróság tagjai úgy egy csészényi kávé elfogyasztására elegendő idő elteltével visszatértek a tárgyalóterembe. A katonai bíró, miután minden jelenlévő figyelme reá irányult kihirdette az ítéletet, melyben a budapesti katonai bíróság a vádlottat bűnösnek találta, a katonai szolgálat megtagadásának büntetésében, amiért két év és tíz hónap börtön fokozatú büntetés-végrehajtási intézetben történő szabadságvesztés letöltésre, valamint három évre a közügyektől való eltiltásra ítélte.

A fiú tudomásul vette az ítéletet, s miután a vád képviselője nem jelezte fellebbezési szándékát, a fiatal fiú is kijelentette, hogy nem kíván élni fellebbezési jogával. Az ítélet súlyossága meglepte az immár jogerősen is elítéltté vált fiatalember mellé lépett idős fegyőrt.

Az aznapi hat fogház fokozatú ítélet mellett az imént hallott börtön fokozatú ítéletet, rövid töprengés után,

betudta a fiú katonai vallású mi voltána k. A bíróság

tagjai csendben elvonultak. A védőügyvéd nem akart védené szemébe tekinteni, fejét elfordítva igyekezett a katonatisztek után. A fegyőr szóltanul tette az elítélt kezére a bilincset. A fiú mosolyogva nézett a csuklóit szorító, ezüstösen csillogó vasra, majd határozott léptekkel igyekezett a folyosó végén levő rácsos átjáró felé.

A hat emeletnyi lépcsőn menetelés kimerítette az idős smasszert. A fiú alakja eltűnt a bezárult zárkaajtó mögött. Az elfáradt fegyőr rövid pihenés idejéig beszélgetésbe elegyedett a szinten szolgálatot teljesítő kollégájával. A magas, göndör hajú, középkorú fegyőr gúnyos megjegyzést tett a szektásnak gondolt fiatal elítéltre. – Hagyd, az a fiú nem olyan, mint a többi.

Azt a szerencsétlent ma jól megmérte a katonai bíróság. – mondta fáradttá vált, sajnálatot sugárzó rekedtes hangján az idős smasszer, miközben elfáradt lábán lassú léptekkel elindult a hatodik emeletről lefelé vezető lépcsőn.

DRIP

MIRŐL MI JUT AZ ESZEMBE ÁPRILISBAN A KERTI MUNKÁK KÖZBEN

Úgy is kezdeném, hogy sok mindenről, sok minden jut az eszembe, merthogy számtalan eseményről tudósít a mára már globálisra tágult szemű és hírértékre mindig éhes média. Hogy minek van hírértéke, arra most itt ne pazaroljuk a betűhelyeket – a karakterszámot mondaná a lapszerkesztő – hiszen azt úgyis a versenyt generáló tematizálók alakítják, a távol-keleti nukleáris katasztrófa, vagy az afrikai lázadások helyszíni közvetítése mellett. Maradjunk inkább a rögös földön, még ha olykor kicsit sáros is.

Azzal kezdem tehát, hogy végre beszámolhatok a múlt havi számban is emlegetett borsóvetésről s más kerti teendőkről. Eddig ugyanis hiába készültünk rá, a márciusi időjárás egyre csak halasztásra késztetett, hol hóval, hol faggal, de leginkább a kenődő sáros talajjal. Április első napjaira zsúfolódott hát a konyhakerti veteményezés, a burgonya ültetése és a gyümölcsfák lemosó permetezése is. Gyönyörűen sütött a nap, nemcsak a kapanyél vetette le a mellényt rólam a krumpli ültetése közben.

Télen összegyűjtöttem a cserépkályhából a fahamut s kiszórtam a kertben, mielőtt előkészítettük volna vetésre, ültetésre a területet. Láta ezt a szomszéd s ő is kiürítette a hamus ládáját. Így terjedt hát ez a hamuhasznosítás. Valamikor, évekkel ezelőtt én is egy erdélyi kirándulás alkalmával vettem észre, hogy hamut szór egy idős földművelő az országút melletti földjén. Igaz, hogy ő akkor a már arasznyi árpára hintette a téli fűtés maradékát.

Négy sor burgonyát ültettünk, összesen százhusz méteren, két fajtából. Mindkettő magyar nemesítők munkájának eredményeként ellenáll a burgonyavész kórokozójának. Az egyiknek Hópehely, a másiknak Sarpo Mira a neve. A burgonya ültetésében nem is hátráltatott az időjárás, hiszen a gyakorlati tapasztalatok alapján a gazdák is a kőkény virágzására időzítik a krumpli ültetését. Errefelé a nógrádi dombok között pedig még csak éppen hogy bontogatták fehér szirmaikat a kerítésünket szegélyező kőkénybokrok.

Meg lehet kérdezni persze, hogy minek ennyit fecsegni a burgonya ültetéséről? Egyrészt azért mert immár harmadik éve figyelem a burgonya sorokat s a betakarításukkor mindig valamilyen megmagyarázhatatlan „tünetenyre” kellett, hogy felfigyeljek. Az idén ezért is tudatosan párhuzamosan

egymás mellé ültettem a két eltérő fajtát. És most fémszárolt gumók kerültek a kapavágásnyi árokcsík alá. Nehogy valamilyen fajtaleromlás okozta tünet tréfáljon meg újra, mint két évvel ezelőtt. Mert semmilyen értelmes magyarázat nem igazolhatta azokat az ültetett fajtára nem jellemző formákat, amikkel a gumók leptek meg, amikor kiástam őket. Van azonban másrészt oka is, hogy mire ez sok krumpli-beszéd.

Másrészt azért, mert dr. Tóth Ferenc tanár úrnak kívánságára külön megfigyelés – már majdnem kísérletet írtam – alá kerülnek a burgonya sorok. A gödöllői egyetem tanára ugyanis arról szeretne adatokat gyűjteni, hogy öntözetlen körülmények között milyen termésre képesek ezek a fajták. A talajnedvesség megőrzését - s talán a gyomlálás megkönnyítését is - pedig a talajtakarás módszerével javasolta biztosítani. Mi meg majd az itt termelt gumókból készített paprikás-krumpli kóstoló idején beszámolunk az eredményről.

No persze, ha egyáltalán lehet majd hagyományos paprikás krumplit készíteni belőlük s nem rostélyos, vagy serpenyős burgonya lesz a főzés vége. Mert korábban sokszor olyan meglepetés is ért, hogy egy tő alól kiásott burgonya egy része nyers maradt, egy része szétfőtt, szinte csak harmada volt paprikás krumpli állagú. Gyenge volt a genetikai stabilitása a fajtának – mondták hozzáértő barátaim. Magam meg amolyan hagyományörző maradtam ebben a kulináris kérdésben. A tejet is tehénből szeretem, hiába ütközik meg sok eladó a tej származását firtató kérdésesen.

Apropó tehén! Olyan már egy sincs felénk a faluban. Aki pedig egy kis istállószagra vágyik emlékezés gyanánt, megveheti azt konzervdobozban is. Van benne szalmaaroma, faistállószag és tehénkipárolgás. Egyezeröttszáz forintnak megfelelő euróért árulják valahol Nyugat Európában. Aki nem hiszi, nézzen utána www.stallduft.de weblapon.

IN MEMORIAM

BARCZA BARNA

AZ EMBERHALÁSZ SZÜLETÉSE

„A Te szavadra azonban kivetem a hálót.” (Lk. 5,5)

Hálátlan mesterség, Uram, az emberhalászat! Hisz te is tudod, átestél minden kínján. Könnyebb a vasat esztergálni, vagy a volánt tekerni, csak egy-két fogást kell tudni, és meg minden, mint a karika-csapás. Nem is szólva a trógerolásról. És ezt még az emberek is munkának tartják. Nem úgy, mint az emberhalászást.

Mennyivel könnyebb volna „kiállni” ebből a munkából, mint Te tetted, mikor csalódottan és fásultan Szíriába dezertáltál inkognitóban. /Mk 7,24/ de mit tegyek a lelkem mélyén most is erősen hangzó hívó és küldő szavaddal: emberek halászává teszlek?!

De ma is úgy van, mint a Te korodban. Csak arra figyelnek fel, ami őket érdekli, ami nekik előnyösnek látszik. És az emberhalász kezd megalkudni. Programját, a Te tanításodat, önkénytelenül is, tudattalanul is kezdi igazítani a tömeg ízléséhez, vágyához. Így született meg lassan egy „szalonképes kereszténység”, melyből „okosan” kiszuperáltunk nehezebb és kényesebb pontot. A Te tanításod kicsiség-szegénység-védtelesség programját mesteri mellébeszélésekkel nagyság-gazdagság-önvédelem programmá dagasztottuk. Határokat nem ismerő „adás-törvényed” helyett a „vevés-törvényt” igyekeztünk jogi szankciókkal körülbástyázni. Bocsáss meg, Uram, de sodort a vágy, hogy ízlésesen csomagoljuk keserű piruládat, mert emberi tapasztalatunk egyre azt mutatta, hogy még így sem kell senkinek. Hogyne csomagolnánk, mikor olyan versenytársunk van az emberek tudatáért folyó versenyben, mint a film, a rádió, a televízió, a sajtó, szóval a tömeghírközlő eszközök minden csábos kellékükkel. Emberfeletti erőfeszítéseket tettünk, hogy Igéd vonzó legyen: mondtunk miséket, példákat, mint Te is tetted, gyermekeinket szórakozva tanítottuk, mégis elhagytak szinte valamennyien legkésőbb 14 éves koruk után. Amikor túlvilágot áruló kegyszereink már olyan keveseknek kellene – hisz még csak nem is vágyódnak azon túlvilág után, melynek létében alig hisznek,

de a földön jól érzik magukat – akkor jön Teilhard de Chardin – akit más vonatkozásban roppant tisztelek – és zseniális koncepciójával megkereszteli az evilág építését, vagyis a földi ország építését úgy tünteti fel, mintha az egyúttal a Te országod építése is lenne. Pedig Te, Uram, sose hagytál bennünket kétségbe afelől, mit értesz a „kozmosz”, a „világ” szón, és a Te országod építését a világgal kibékíthetetlen más síkon mutattad meg. Ugye megérted, Uram, milyen kínban vagyunk? Mivel a Te tanításod nem kell az embereknek, azért másodállást vállalunk és pápai enciklikákban, vagy zsinati határozatban is hirdetünk evilági békét, keresztény szociális társadalmi rendszert, kellettük magunkat, mint a kultúra, a művészet, a tudomány mecénásait. Mindennel foglalkozunk, még politikával is, csak – ne haragudj – a Te tanításoddal nem merünk embereket halászni.

Most szemrehányóan nézel rám, uram? Vajon azért, mert ki merem mondani azt, ami annyira nyomja a szívemet, vagy azért, mert igazat adsz szavaimnak, és Te is helyteleníted, amit eddig tettünk? Te is azt mondod, hogy szezonvégi kiárusítást csinálunk, örülünk, ha valakinek el tudjuk adni az árunkat? Ha olcsón adunk bővli árut, ami már senkinek sem kell? Hogy örülünk, ha egy teljesen hitetlen életű házaspár még elhozza gyermekét megkeresztelni?

Engedd meg, uram, hogy mentségünkre felhozzam a Te helyzetedet. Ugye mikor kb. 40 éves korodban elindultál, hogy nyáját toborozz a választott népből, már kialakult a kész program, a kész terv benned? Amit egy örökkévalóságon át tapasztaltál a Szentháromság belső életében, erre az életre akartál megtanítani, az odavezető útra ráállítani. A nyáj gyűjtéséhez, melynek pásztora akartál lenni, két alapvető dologra lett volna szükséged: először, hogy az emberek tudatát átalakítsd a Te tanításod szerint, másodsor, hogy egy nagy metanoiával ezeknek az átalakított tudatú embereknek az életét is ráállítsd az Ország útjára. Te, Uram, 40 éves korodra már elég tapasztalatot, elég ember- és világismeretet szereztél arról, hogy a Te „adás-törvényes”, „kicsiség-szegénység-védtelesség” programú tanításod nem fog kelleni az embereknek. Ezért kellett a „Terv” megvalósítása előtt a „Kivitelezés” módját 40 napos magányodban átbeszélni az Atyával. És mivel ismerted az embereket, tudtad, hogy majd mást várnak Tőled, ezért kellett a három kísértést legyőznöd magadban. Ez a kísértés abban állt, hogy ha nem lehet a Te isteni tanításod: a Terv szerint nyáját gyűjteni a választott népből, akkor gyűjts úgy, ahogy embereket egyáltalán gyűjteni lehet: vagyonnal, /kenyér/ - nagysággal-csodával, /leugrás a templompárkányról/ - hatalommal /földi birodalmak/.

A Te erkölcsi nagyságod abban áll, hogy legyőzted a kísértést, és nem mentél bele ezekbe a kézenfekvő megalkuvásokba, melyekbe, mint csapdába, mi belementünk. Inkább vállaltad a kudarcot, a bukást, de a Tervedet föl nem adtad. Te sose akartál a magad módján embereket halászni, mindig az Atya szavára vetted ki a hálót. Akkor is, ha ez kilátástalan volt. Akkor is, ha csőd csödre halmozódott. Mert hogy Te

is nagyon megszenvedted az emberhalászást, Uram, - ez szent igaz! De sokszor kellett még visszamenekülnöd a magányba, hogy a kiábrándító valóságot, az emberek értetlenségét megbeszélj az Atyával, hogy újra és újra egyeztesd Tervedet, hogy mindig csak az Ő szavára vess hálót! De sokat vergődöttél Te is, Uram, ezen! Hisz olvasuk Lk 4,13-ban, hogy csak „egy időre” hagyott el a kísértő. Tehát még gyakran visszatért! Újra és újra érzéketlenül Eléd idézte, hogy az emberhalászatban sikerre csak akkor lenne reményed, ha a tömegigényeket kielégítenéd. Isteni tudásoddal azonban tudtad, hogy ez a remény csak remény marad, ebből valóság nem lehet. Azt is tudtad, hogy utad a Golgotán fog végződni, mert az evilágban a „kicsiség-szegénység-védtelesség” kihívja a „nagyság-gazdagság-hatalom” erő-tételezését, a Mindent-odaadás bekebelezését a Mindent-elvevés. Ez egyet jelent a fizikai megsemmisüléssel. Vállaltad.

Amikor nyögök, és magamban vergődöm az emberhalászás kínja miatt, fellapozom az evangéliumokban az első galileai esztendő működésének lapjait, hogy vigaszt találjak, hogy lássam: Neked is ez volt a sorsod. Nálad is azt látom, Uram, hogy a tervek sohasem kivitelezhetőek úgy, ahogy meg vannak tervezve. A tervvel találkozik a valóság; találkoznak vele az emberek, akikben a tervet végre kell hajtani, s ha a terv a szabadságra van építve, a terv messzemenő módosulásokat kell, hogy szenvedjen.

Kezded a tanítást Kafarnaumban. Még alig tudsz tudatátalakítást végezni náluk, máris kibicsaklik a terv /Mk 1,21-39; Lk 4,31-44./ Közbeszól egy idegbeteg, akit kénytelen vagy terven felüli csodával elhallgattatni, mert fölfedi kilétedet és akkor a tömeg vágya ferde irányba terelődne. Politikai Messiásnak kezelne, de akkor nem állna szóba tanításoddal. És amíg az egyik csapdát kivéded azzal, hogy a meggyógyítással elhallgattatod a megszállottat, addig beleestél, Uram, a másik csapdába, mert most az emberek a csoda miatt keresnek téged. Szerfölött lelkesednek Érted, a csodatevőért, a javas-emberért, nyakra-főre hozzák betegeiket, s mivel a szeretet adástörvényét – melyet Szentháromságos éledeből hoztál magaddal – nem tudod megtagadni, ezért gyógyítasz, teszed a csodákat, melyek nem szerepeltek eredeti tervedben, s így egyre helytelenebb irányba terelődik a nyáj-gyűjtés. Uram, már Te sem az Atyától kapott tanítással hódítottad a tömeget, hanem azzal, amit a nép vár. Csodákkal, gyógyításokkal, földi kenyérrel. – Ugye hogy megkínlódtad? Ugye, hogy megszenvedted? Mert észrevetted a végzetes elcsúszást. Az emberhalászás nagy kísértését: emberfeletti erőfeszítésbe kerül az embereket úgy nyájba gyűjteni, hogy ne az ő vágyaik szerint, hanem az Atya terve szerint dolgozz.

Végül már le kell menekülnöd előlük bújva, napfelkelte előtt: „Kora reggel pedig, még szürkületkor felkelve, kiment és elvonult egy pusztára helyre, és ott imádkozott”. /Mk 1,35./ Megint rohantál belső vergődésedet megbeszélni az Atyával. Mert embereket halászni nem lehet szörnyű kínok és vergődések nélkül. A kísértő újra megjelenik, és most már személyes tapasztalatod is segítette a kísértést. Ki kellett törnöd ebből a fojtogató körből, mely végzetesen helytelen irányba sodorta művedet: „Menjünk máshová, a szomszédos helységekre, hogy ott is prédikáljak.” /Mk 1,38./ De ott is ugyanúgy jártál! Már na-

gyon népszerű voltál mindenfelé, csak éppen tanítá-
sod nem kellett. Udvariasan, sőt lelkesen meghallgat-
tak, a csodákért és dédelgetett reményeikért mindent
elviseltek, de szavaidat mindig a maguk észjárása
szerint magyarázták, és pont az ellenkezőjét értették
annak, amit Te mondtál. Világosan mondtad most is,
később is, hogy a sátáni erőszak-alkalmazásának
nincs helye Országodban, mégis a felszabadító vezért
látták Benned.

És amikor láttad, hogy a tömeg-pasztoráció csődöt
mondott, külföldre menekültél

/Mk 7,24/, hogy újabb 40 napos átértékelést tarts.
Talán lemondta az Atya-adta terv megvalósításáról,
talán engedményt tettél a tömeg igénye szerinti em-
berhalászás javára? Egyáltalán nem. Ezért tudlak
csodálni, Uram! Levontál következtetéseket, kiel-
mélkedted, hogy a terv eddigi csődbejutása után ho-
gyan kell azt módosítanod. Az emberekkel kapcsola-
tban ezután sem kergettél illúziókat. Tudtad, hogy
„jobban szerették az emberektől nyert dicsőséget,
mint az Istentől nyert dicsőséget.” /Jn 12,43./

A szíriai lelkigyakorlat után a tömeges emberhalá-
szást /mely nem gyűjtött tagokat az isteni ígének/
mintegy feladva, áttérsz az „elit” képzésére, a tizen-
kettő alapos átglyázására: „És nem akarta, hogy valaki
megtudja, mert tanította tanítványait.” /Mk 9,30./ A
tömeg-pasztoráció csődjének ellenhatásaként szinte
passzivitásba vonulsz /majdnem csak a tizenkettővel
foglalkozol/, s ez a passzivitás még falu-belieidnek is
feltűnik. /Jn 7,3-4./

Ettől kezdve mind világosabb a vonalvezetésed: A
tervet hirdetni kell, de a tömeg menthetetlenül mindig
félreérti, ill. saját igényeit olvassa ki a savaidból,
avagy nyíltan szembeszáll Veled, esetleg örültnek
gondol, mint a jeruzsálemiek. Munkád nagy része 12
apostolodé, akik szintén „keményszívűek”, de Te
rettentő energiákat pazarolsz erre a 12 emberre. Prog-
ramodra mindenki azt mondja, hogy nem járható út.
Te egymagad bebizonyítod, hogy járható, de csak a
halál vállalása árán. A „kicsiség-szegénység-
védtelenség” programja csak úgy valósítható meg, ha
vállaljuk, hogy a „nagyság-gazdagság-hatalom” ereje
eltiporjon. Ez a fizikai megsemmisítés az evilágban
csak véglegesíti a belenövést a Te Országodba. Így,
és csak így lehet belenőni. A tizenkettő „keményszí-
vűsége” is megtörik, mikor tapasztalják feltámadá-
sod, és a Szentlélek megnyitja leragadt szemüket.

Ez a tizenkét alaposan megtalpalt ember Szentlel-
ked erejével megmozgatta a világot. És nem „szalon-
kereszténységet” hoztak létre! Az első századok ke-
reszténysége – míg csak be nem vonult a hatalom
evilágisága az Egyházba – nagyon komolyan vette
„kicsiség-szegénység-védtelenség” programod csak-
úgy, mint adástörvényed. „A hívők sokaságának
pedig szíve-lelke egy volt, és senki semmi vagyonát
nem mondta magáénak, hanem mindenük közös
volt.” /Ap.Csel.4,32./. Nem kellett a szociális keresz-
tény társadalom szükségességéről enciklikákat kiad-
ni, „Mert szűkölködő sem volt közöttük senki.”
/Ap.Csel.4,34./. Nem kellett államosítással, vagyis
„vevés-törvénnyel” megoldani a társadalmi vagyón-

elosztási problémákat, mert az első keresztények ezt
megoldották a Te „adás-törvényeddel”. Origenes írásai-
ban még a „keresztény katona”, ez „*contradictio in
terminis*”: képtelen ellentmondás. Igen, mert komolyan
vették az erőszakról lemondató parancsodat.

Hogy később mindezt megtorpedóztuk, hogy építettünk
„evilági kereszténységet” erőszakkal, vagyonnal, hata-
lommal, hogy az ily módon megszerzett evilági pozíció-
kat védtük fegyverrel, politikával, ez bizony jelentett egy
1600 esztendő kisiklást az Egyház történetében, de je-
lentett kisiklást emberhalászásunkban is. Nem csoda,
hogy a középkorban tüzzel-vassal terjesztett keresztény-
ség – melynek módszerei Országod nagy ellenségétől, a
Sátántól voltak kölcsönözve – majd a későbbi majdnem
mindig evilági okosság szerint programozott emberhalá-
szó-módszerek-toborozta „keresztény” közösség csak
külsőséges, látszatkereszténységet eredményezett. A vi-
harok idején láttuk meg igazán, hogy ezekkel a keresz-
tényekkel semmit sem lehet kezdeni. Tömeg-pasztorációnk
csődöt mondott, mert sohasem a Te szavadra, hanem
mindig a saját pocakunkra ütve vetettük ki a hálót, és
szemünk möhön tapadt nem a halakra, hanem a halak
pikkelyére.

Uram, szenvedem az emberhalászás nehézségeit. Nagy
erőt ad a felismerés: Te is megszenvedted. És most már
örömmel hallom, hogy annyi útvesztő és vargabetű után
egyenesen rám kiáltasz: „Ha valaki nekem szolgál, en-
gem kövessen!” /Jn 12,26./ - „az én szavamra, tehát az én
elgondolásom szerint vesse ki a hálót!”

D. HELLER – E. HELLER

GYERMEKGONDOLATOK

Mi a Mennycsország?

"Egy olyan hely, ahol annyi pizzát ehetsz, amennyit csak
akarsz, és sosem fájdul meg a pocakod."

(Marie, 5 éves)

"A Mennycsország a halál utáni állomás – hacsak valami vic-
ces kedvű nem küld el a másik irányba."

(Harmon, 11 éves)

"Olyasmi, mintha Isten otthona lenne ... de biztos neki is
sokszor kell üzleti útra mennie."

(Emmanuel, 7 éves)

"Nyugvóhely, ahol a halottak kapnak egy új tüdőt, aztán
karácsonyi dalokat énekelnek egész évben."

(Roger, 10 éves)

"Nyugodt, békés hely, ahol nincsenek bogarak. ... A boga-
raknak saját Mennycsországuk van, ahol Isten óriási pikniket
rendez nekik."

(Jacques, 7 éves)

"Olyan hely, ahol az álmaid valóra válnak, ha olyasféle ál-
mok, amik segítenek más embereken."

(Marian, 9 éves)

"A Mennysország nagyszerű otthon emberek és háziállatok számára, és valószínűleg a babáknak is, ha egyszer a tulajdonosaik felnőttek."

(Odette, 6 éves)

"Olyan, mint egy gyönyörű szálloda, ahol Istennel lakhatsz, angyalok lehetnek a barátaid, és nem kerül semmibe, csak amit a szívedből adsz."

(Bonnie, 9 éves)

"Anyukám azt mondja, a Mennysország ott van, ahol két ember igazán törődik egymással."

(Lisa, 12 éves)

"A Mennysország olyan hely, ahol lehet játszani és imádkozni. Mi lehetne ennél jobb?"

(Cassandra, 10 éves)

"Egy különleges falu egy felhőn, ami tele van jósággal és más dolgokkal, amiket nem lehet megvenni a boltban."

(Dana, 8 éves)

"Ott lesznek a kislányokból angyalok... aztán Isten megpróbálkozik a fiúkkal is."

(Brandy, 7 éves)

Hol található a Mennysország?

"Az égben. ... Ha azt a másik helyet keresed, jó sokat kell ásnod."

(Hallie, 8 éves)

"Lehet, hogy az egyházi boltokban árulják a térképét."

(Mary Beth, 6 éves)

"A tévében nincs, inkább a való életben."

(Zachary, 8 éves)

"Mindjárt a Mars mellett. ... Fogadok, ha találkozónánk a Mars-lakókkal, rettentő barátságos emberek lennének, mert még közelebb vannak Istenhez."

(Josh, 10 éves)

"Azt hiszem, a papok tudják, hol van, de Isten megeskette őket, hogy nem árulják el, hadd csodálkozzanak majd az emberek."

(Trisha, 6 éves)

"A fűben van. ... Mindenhol, ahol Isten teremtett valamit"

(Victoria, 11 éves)

"A Bibliában. ... Abban vannak jó történetek arról, hogy nem lehet lerövidíteni az utat a Mennysországba. ... Igazából Mózes lerövidítette a Vörös-tengeren keresztül, de az vészhelyzet volt."

(Stephen, 9 éves)

"Nézz föl a felhőkre! ... Próbáld meg elképzelni, ki csinálja azt a sok esőt meg havat! Hát nem a meteorológus."

(Morf, 10 éves)

"Néha a Mennysország igazán messzinek tűnik. ... Jó lenne, ha vasárnaponként elmehetnénk oda egy autópályán."

(Cedric, 7 éves)

"A Mennysország a csillagok között lehet, de messzelátó nélkül is láthatod. ... Csak hitre van hozzá szükséged."

(Andrew, 10 éves)

Hogyan keletkezett a Mennysország?

"Kitört egy vulkán, amelyikben szeretet volt láva helyett."

(Trent, 11 éves)

"Mária csinálta, amikor gyereket akart. ... Néha nem vagyunk elég hálásak a nőknek."

(Dana, 8 éves)

"Isten csinálta az idők kezdetén néhány felhőből, az égből és talán néhány maradék hegyből és folyóból, amikre már nem volt szüksége a Földhöz. ... Valószínűleg rögtön a pihenőnap után csinálta."

(Jack, 8 éves)

"Rögtön a spagetti után teremtették. ... A spagetti is fontos, mert egészséges vitaminok vannak benne, és valószínűleg még a lelkek is szeretik."

(Norinne, 7 éves)

"Istennek volt egy álma, aztán leült az íróasztalához, és rajzolt egy képet a Mennysországról. Aztán valamelyik angyal, aki egyik előző életében építésszámológ volt, onnan már elintézte."

(Duncan, 9 éves)

"Réges-régen sok ember sírt, mert meghalt a nagypapájuk meg a nagymamájuk, úgyhogy Isten azt mondta: *Jól van már, ti nyertetek.* ... Úgyhogy csinált egy gyönyörű helyet, a Mennysországot, és megengedte, hogy a nagyszülők örökre ott maradjanak."

(Robyn, 7 éves)

"Isten éppen a jóság magvait akarta elültetni, és a Mennysország volt az a hely, amit kiválasztott."

(Simone, 11 éves)

"Szerintem még Superman sem tudta volna megcsinálni. ... Biztos, hogy valaki olyan csinálta, aki még nála is sokkal erősebb volt."

A hitről

"Ha nem hiszel a Mennysországban, nem fogsz tudni hol játszani, miután elmentél a Földről."

(Maria, 9 éves)

"A Mennyországban hinni olyan, mintha abban hinnénk, hogy megszűnhet a gonoszság. ... Úgyhogy rám is lehet számítani."

(Ryan, 10 éves)

"Jó a Mennyországban hinni. ... Ki tudja? Lehet, hogy egy nap oda kerülsz."

(Kala, 7 éves)

"Jó gondolat hinni a Mennyországban, mert akkor később nem fogsz úgy meglepődni, hogy infarktusod legyen tőle."

(Shonte, 10 éves)

KEDVES OLVASÓINK!

1. Terveink szerint az 1993-ban Gyurka bácsi által alapított, és ránk (Lombos Ida, Korponai Erzsébet, Sarló Csaba, Inczedy Péter és Faragó Ferenc) hagyományozott Koinóniát 2011. szeptemberétől önálló havi lapként kívánjuk megjelentetni. A havi lapot Gyurka bácsi szellemiségében, az általa megfogalmazott: „Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.” küldetésnyilatkozata mentén szeretnénk összeállítani.
2. A Koinónia a Bokor közösségek lapja, írásokat továbbra is elsősorban a közösségek tagjaitól kér. Örömeinkre szolgál, hogy az utóbbi egy esztendőben publikált 70 írás szerzőiből csupán 6 személy nem köthető közvetlenül a Bokor közösségekhez. Ám rólu is úgy véljük, hogy gondolataik illeszkednek közösségeink gondolatvilágához, ám térben illetve időben személyes kapcsolat nem alakulhatott ki.
3. A lapot Gyurka bácsi által annak idején kiválasztott – fent már felsorolt – személyek szerkesztik. Egyértelműen gondoljuk magunkról Bokorhoz tartozásunkat, amelynek formai és tartalmi elemeként is különböző közösségek tagjai vagyunk. A Koinónia szerkesztő bizottságának közössége nem deklarált maga tagjaiból formális vezetőt. Elfogadott álláspontunk ez ügyben, hogy mindig az a közösség vezető, amelyikünknel a szerkesztőségi találkozás történik. Jelezni kívánjuk, hogy Gyurka bácsi kovászáként a szerkesztőség, a Bokor definícióknak is meg-

felelő élő közösséggé kelesztődött. Még nevünk is van: Koinónia Társak Közössége. A számok tartalmáért közös felelősséget vállalunk és szeretnénk újbóli megerősítést adni abból az aspektusból, hogy egyes írások nem feltétlen tükrözik a szerkesztőbizottság véleményét, de mondanivalóikban tematikailag illeszkednek a közösségeinkben felmerülő problémákhoz, állásfoglalásokhoz. Ilyen írásokat vitaanyagnak tekintjük, melyek reményeink szerint kiváltja a közösségek írásbeli reagálását, állásfoglalását. Nem kívánunk foglalkozni a napi politikával, és nem teszünk be Gyurka bácsit becsmérlő, vagy kritizáló cikkeket sem, ezt nem érezzük méltónak. Nem teszünk be olyan cikkeket, bár sajnos kapunk, amik vallási vagy nemzetiségi, vagy más gondolati alapon becsmérlik embertársainkat. Ezen hitvallásunkat már megtettük a Koinónia hasábjain is, lásd: XVII. évfolyam, 10. szám, 2010. október, 1721. oldal.¹

4. A Koinónia terjesztésének anyagi hátterével nem szeretnénk foglalkozni. Ebben, teljes mértékben, a KV döntéseire hagyatkozunk. De szeretnénk javasolni az Internetes terjesztés dominanciáját. Többek kérésére, a monitor előtt történő olvasás kényelmesebbé tétele érdekében, a hagyományos kéthasábos formátum mellett, egyhasábosként is megküldjük mindenkinek az aktuális számokat, a tajekpdf@bokorportal.hu listára. Akik nem rendelkeznek internet kapcsolattal és/vagy nyomtatási lehetőséggel, javasolható, hogy részükre az adott közösség nyomtassa ki és juttassa el a számokat. Ennek volumene, úgy gondoljuk, nem igényel külön költségvetési tervezést.

Szeretettel: a Szerkesztőség.

1. A szerkesztőség Gyurka bácsi szellemi hagyatékának tekinti az általa 1994-ben útjára indított Koinóniát. A tizenhatodik esztendőjében – pontosabban évfolyamában – járó folyóirat küldetésnyilatkozatát Csire Feri fogalmazta meg még annak idején az első számban, emígyen: „Úgy látszik, hogy az Érted Vagyok és a Tájéknak szükségünk van egy harmadik orgánumra is, a Koinóniára. A Tájéknak eddig is voltak mellékletei: Közös dolgaink, Reflexiók, melyek már nem fértek bele a meglévő keretbe. De túl ezeken az időszakos írásokon, Istennek hála, a Bokor kedve az írásra az év egyéb részeiben sem apad el. Szükségképpen így van ez, amíg értjük az evangélium üzenetét: azt, hogy a szeretet mindig közösségteremtésre indít. S a közösségteremtés rendje irodalmi lecsapódásokat is eredményez. A közösség újszövetségi görög neve: koinónia. Innen a Bokor ezen új folyóiratának a címe. Amíg közösségekben vagyunk egymással, gondolatainkat nemegyszer írásban is közölni akarjuk testvéreinkkel. A Bokor közösségi folyóiratát szeretnénk továbbra is nyitottnak hagyni, egyrészt az úgynevezett „bokortartalmak” közlése, másrészt a Bokor-tagok, remélhetően növekvő, grafomán igényeinek kielégítése irányába. Huszonnégy, esetenként harminckettő hasábos terjedelmi korlátaink mentén minden olyan írást szeretnénk leközölni, amelyek jézusi tartalmúak, a Bokorról, a Bokorhoz szólnak. Ha cenzúra nincs is, de szerkesztői döntés az van, a tagok döntő többségű véleménye alapján, természetesen a fentiek figyelembevételével. Szeretnénk magunknak azt a szerkesztői szabadságot is megtartani, hogy olyan írások is megjelenhessenek, amelyeknek aktualitása, témaválasztása megkívánja a publicitást – ám nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség egyetértését a megfogalmazott tartalmakkal. Az egyszerűség kedvéért nevezzük most az ilyen írásokat vitaanyagoknak. Viszont teljes mértékben szeretnénk elhatárolódni mindenféle pártpolitikai, aktuálpolitikai megnyilvánulásoktól. Ezen a szinten még az úgynevezett vitaanyagoknak sem adunk nyilvánosságot. Sajnálattalos módon már úgyszólván megosztott ebben a vonatkozásban is a Bokor, nem kívánunk tehát akaratlanul is további lövészárkokat ásni. Végezetül a Bokorhymuszunk szellemében szeretnénk élni a kettős kötelekkel: / „Megköti magamat baráti kötéllal, testvéri közösség tartó erejével. / Testvér, ha eloldnám kettős kötelek, szembesíts magammal, légy felelős értem!” /